

Paul de Musset BAY RÜZGÂR VE BAYAN YAĞMUR

Çeviren: Ömrüm Erdaş

Kapak Resmi: Mustafa Delioğlu

2. basım

Paul de Musset

BAY RÜZGÂR VE BAYAN YAĞMUR

Serin mi serin bir öykü,
şırıl şırıl bir masal

Değirmenci Jean-Pierre ile karısı Claudine'in hayatları, evlerine gelen iki tuhaf ziyaretçiyle birdenbire değişir: Davetsiz misafirlerin adı, ortalığı tozu dumana katan Bay Rüzgâr ve dereleri, ırmakları şenlendiren Bayan Yağmur'dur. Bay Rüzgâr'ın üflemesiyle değirmenini döndüren, Bayan Yağmur'un, tarlalarını sulamasıyla sebzelerini yetiştiren Jean-Pierre, bu sayede kazanmış olduklarını ne yazık ki kötü kalpli Bay Baron'a kaptırır. Böylece değirmenci ailesi, Bay Rüzgâr, Bayan Yağmur ve Baron arasında amansız bir mücadele başlar. Bakalım sonunda kim gülecek?

Paul de Musset
BAY RÜZGÂR VE
BAYAN YAĞMUR

Çeviren: Ömrüm Erdaş ■ Resimleyen: Gérard Séguin

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayın Koordinatörü: Ali Ünal
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Ozal Matbaası

1. Basım: 2010

2. Basım: Nisan 2010

ISBN 978-975-07-1126-8

Monsieur Le Vent et Madame La Pluie, Paul de Musset

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

Paul de Musset

1804 yılında Fransa'da dünyaya gelen yazar, ünlü şâir Alfred de Musset'nin kardeşidir. Öykü ve gezi kitaplarının yanı sıra, kardeşi Alfred de Musset'nin yaşamöyküsünü yazdığı kitapla ün kazandı. Bir çocuk klâsiği hâline gelene Bay Rüzgâr ve Bayan Yağmur'u ise 1846 yılında yazdı. Yazar, 1880 yılında Paris'te dünyaya gözlerini yumdu. Eserlerinden bazıları: *Lui et Elle (Erkek ve Kadın)*, 1859; *Monsieur le vent et madame la pluie (Bay Rüzgâr ve Bayan Yağmur)*, 1846; *En voiture: voyage en Italie et en Sicile (İtalya ve Sicilya Yolculuğu)*, 1885.

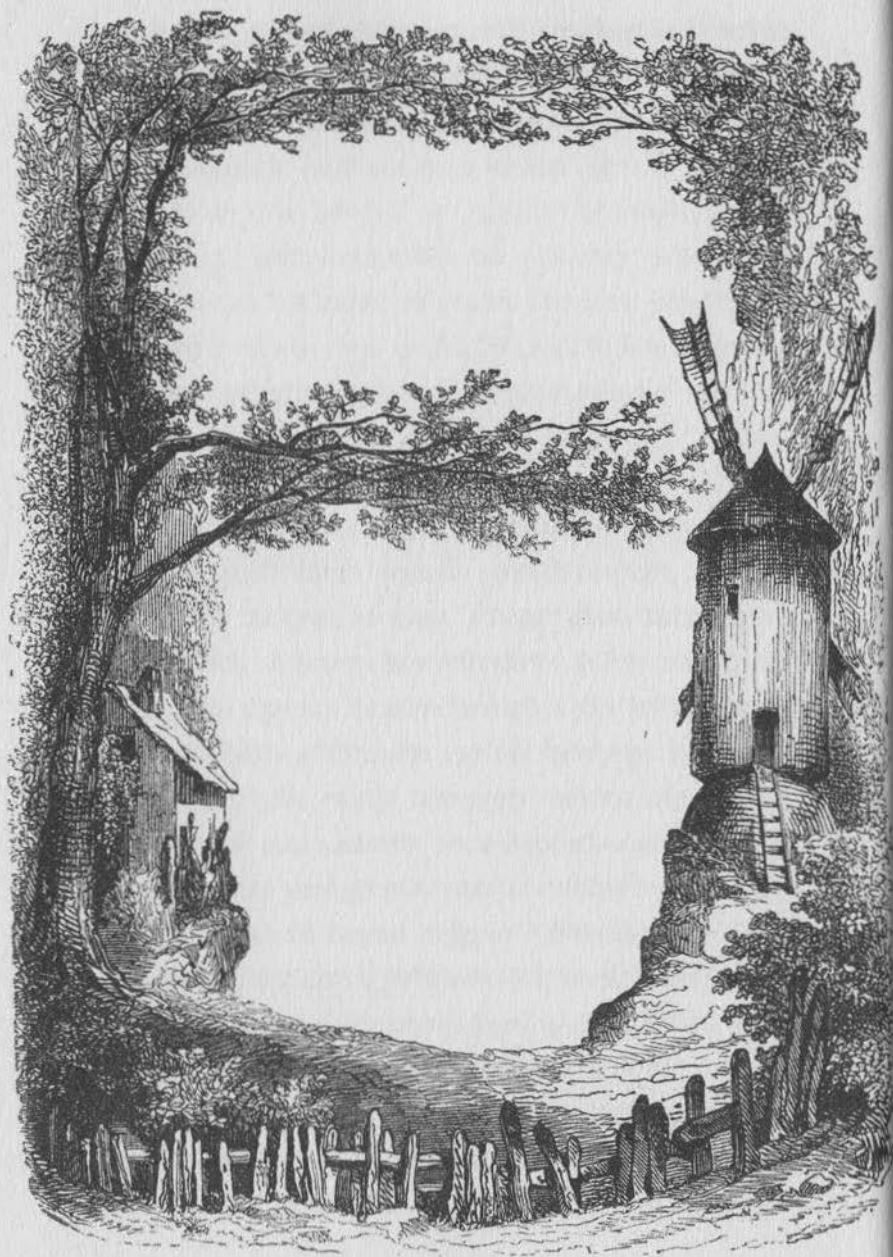
Önsöz

Sevgili yavrularım, eskiden İskoçya'da Ossian adında, çok iyi arp çalan, beyaz sakallı kör bir ihtiyar yaşarmış. Bu adam sokaklarda kendi yazdığı şiirlerden şarkılar söyleyerek dolaşmış. Ossian'ın babası Fingal büyük bir savaşçıymış. Ossian bu yüzden başka şeyler söylemek yerine Büyük Fingal'in zaferlerini şarkıya dökmüş. Ossian'ın ölümünden sonra ozanlar onun şiirlerini söylemeye devam etmişler ve böylece Ossian'ın dizeleri bize kadar gelmiş. Fakat ozanlar kendi yazdıkları dizeleri de bu dizelere eklemişler. Kimileri Fingal'in hikâyesini kendi bildikleri gibi söylerken kimileri başka türlü söylemiş ve tüm bunlar arasında hangisinin Büyük Fingal'in gerçek hikâyesi olduğunu anlamak mümkün değilmiş.

Bir gün Macpherson adında bir İngiliz gerçeği çözmek istemiş. İskoçya'ya gitmiş ve ozanların bütün şarkılarını bir araya getirmiş. Onları düzenlemiş, birbirlerine uyumlu hale getirmiş ve onlardan İmparator Napoléon'un çok sevdiği ve sürekli okuduğu şiirler oluşturmuş. Macpherson'un bu şiirlerin büyük bir kısmını uydurduğundan ve onları Ossian'a atfettiğinden şüphelenilmiş, ama bu hiçbir şekilde kanıtlanmamış. Zaten güzel ve ilginç olduktan sonra bu şiirlerin kime ait olduklarının ne önemi var ki!

Bay Rüzgâr ve Bayan Yağmur'un hikâyesi de Büyük Fingal'inkine benzer: Büyükanнем, Bayan Yağmur'un hikâyesini Bay Rüzgâr'dan bahsetmeden anlatırdı. Amcam Bay Rüzgâr'ın hikâyesini bilir, ama Bayan Yağmur hakkında hiçbir şey söylemezdi. Brötanyalı olan sütannem ise iki hikâyeyi karıştırır ve bundan hiçbir eksiği olmayan, harika bir hikâye yaratırdı. Çok uzun zaman önce Brötanya'ya gittim ve Macpherson'un yaptığı gibi yapıp bu ülkeye sık sık giden Bay Rüzgâr ve Bayan Yağmur hakkında anlatılanların tümünü bir araya getirdim. Şüphesiz anneleriniz sizlere yalanın kötü bir şey olduğunu öğretmiştir. Ben de bu yüzden size Brötanyalı köylülerin bölük pörçük öykülerine hiçbir şey katmadığımı söylemeyeceğim çünkü bu yalan olur. Ben sadece olayları birbirine bağlamak için gerekenleri ekledim ve eksik olan ge-

*çişleri doldurdum. Umarım s tannemin bu hikâyesi
sizi büyük Fingal'in hik yesinin Napol on'u eğlendir-
diğinden daha çok eğlendirir sevgili yavrularım!*

İyi yürekli Kral Robert'in ilahi korosunda şarkı söylediği zamanlarda Brötanya'da Jean-Pierre adında fakir bir değirmenci yaşarmış. Bu adamın; değirmeninden, derme çatma kulübesinden ve lahanayla havuç yetiştirdiği sebze bahçesinden başka hiçbir şeyi yokmuş. Jean-Pierre mutsuzmuş. Rüzgâr kendi tarafında esmezken o, komşu tepelerde sık sık değirmenlerin döndüğünü görürmüş. Bin bir güçlkle sulamasına rağmen bahçesindeki sebzeler kuraklıktan çürürken vadinin dibine yağmur yağarmış. Fazla akıllı olmadığından Jean-Pierre hep aynı sözleri tekrarlar dururmuş:

"Ne kadar yazık! Bay Rüzgâr, artık değirmenimin üstünde esmek istemiyor musunuz? Ya siz Bayan Yağmur, hayatımı kazanabilmem için bahçeme yağmayacak mısınız?"

Fakat bu yakınmalar hiçbir işe yaramıyormuş; Rüzgâr onu hiçbir şekilde dinlemiyor, Yağmur da onun niçin pek kaygılanmıyormuş. Bunun üzerine değirmenci biraz mutlu olmak için Claudine adında kendisi gibi fakir ama çalışkan ve iyi bir ev kadını olan güzel bir köylü

kızıyla evlenmiş. Claudine kulübeyi temizler, çamaşırları onarır, evi toplar, tavuklarla ilgilenip yumurtalarını pazara götürürmüş. Sonunda Pierrot adında bir oğlan çocuğu doğurunca işleri daha da artmaya başlamış. Claudine'in düğününden bu yana biriktirdikleri beşik, kundak bezi gibi bir annenin çocuğuna alması gereken şeyleri almasına güçlkle yetiyormuş. Kadıncağız son kuruşuna kadar parasını harcamış. Bütün bu sıkıntılar yetmiyormuş gibi Claudine sonunda hasta olmuş ve köy doktorunun çağırılması gerekmiş. Jean-Pierre, Claudine'e bakmak için işini bırakmak zorunda kalmış çünkü bakıcıya verecek parası yokmuş. Sonunda bu zavallı insanlar kendilerini birdenbire korkunç bir sefaletin içinde bulmuşlar.

Geceyi uyuyan karısı ve çocuğunun başlarında bekleyerek geçiren Jean-Pierre üzücü durumunu düşünmeye koyulmuş:

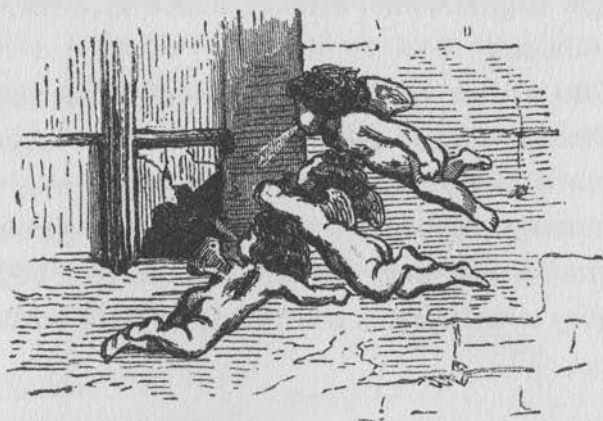
“Eğer tüm bu sıkıntılar yalnızca beni bunaltsaydı yakınmazdım. Ben soğuğa ve açlığa karşı koymak için yeterince dayanıklıyım, ama karımın sıcağa, güzel yiyeceklere, iyileşmek için ilaca ihtiyacı var ve benim ne şömineye atacak odunum ne haşlama yapacak etim ne de eczaneye gidecek param var. Claudine’imi ve çocuğunu dünyanın bütün hazinelerinden daha çok seviyorum. Öyle ki kendim kadar fakir bir kızla evlendiğim için hiç pişman değilim, ama hiç olmazsa rüzgâr değirmenimin üstünde eserse sıkıntılarımdan kurtulurum.”

Bu sözleri söyler söylemez Jean-Pierre mumun alevinin titrediğini görmüş ve paslanmış rüzgâr gülünün kulübenin üstünde döndüğünü duymuş. Rüzgâr esmeye başlamış. Değirmenci hızla değirmenine doğru koşmuş. Değirmentaşına bütün gece boyunca buğday tanesi vermiş, kanatları tutan freni çözmüş ve

değirmen birden dönmeye başlamış. Buğdayı öğütüyor, bunu kepekle una dönüştürüyormuş. Jean-Pierre daha sonra uyumakta olan karısının yanına gitmiş ve uyandığında ona vereceği mutlu haberi düşünerek ellerini birbirine sürtmüş.

Bu sırada paslı rüzgâr gülü güçlkle gıcırđıyor-muş. Mum sönmeğ üzere olduğundan onu bir per-denin arkasına koymak gerekmiş çünkü kulübede o kadar çok delik ve çatlak varmış ki içeri her yerden hava giriyormuş. Pencere sarsılıyor, kapı zangırđıyor, şöminenin külleri odada uçuşuyormuş. Fırtınanın bu gürültü patırtısı arasında Jean-Pierre Rüzgâr'ın peri-lerinin kulağına şu sözleri fısıldadıklarını duyduğunu sanmış:

"Üfleyelim, şu kırık cama üfleyelim. Onu tıkayan kâğıdı çıkarmaya çalışalım. İnleyelim, şu delikte in-leyelim. Şu viranenin damına asılalım. İtelim, kapan-mayan şu kapıyı itelim. Uğuldayalım, şu şöminede uğuldayalım."

Bu gizemli sesler onu şaşırtsa da değirmenci pek de korkmadan onlara şöyle cevap vermiş:

“Ne kadar isterseniz üfleyin, inleyin, uğuldayın, yeter ki değirmenim dönsün.”

Tam o anda artık tutmayan kapı kolu kendini bırakmış, kapı ardına kadar açılmış ve Jean-Pierre içeriye sıra dışı bir varlığın girdiğini görmüş. Bu, insandan çok bir meleğe benzeyen biriymiş. Öylesine kıvrak ve esnekmiş ki vücudu her yöne bükülebiliyormuş. Gözleri fosfor gibi parlıyormuş. Yanakları kimi zaman çökük ve kırışık görünürken kimi zaman da balon gibi şişiyormuş. Geniş göğsü demirci ocağı körüğü gibi gürültü çıkarıyormuş. Omuzlarındaki kanatlar

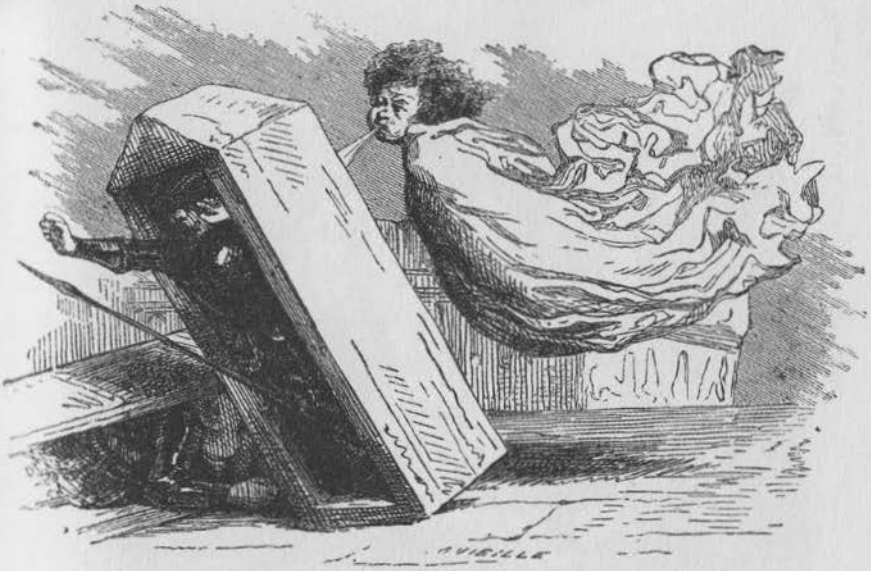
öylesine büyükmüş ki odada açılmıyorlarmış. İnce kumaştan yapılmış kırmızı bir manto vücudunun şeklini göstermeyecek biçimde katlar yaparak çevresinde dalgalanıyormuş. Ayakları, ona yürüme güçlüğü çekirtmeden yerle bir durumda bulunuyormuş. Çok uzaklardan geldiği için biraz yorgun görünüyormuş:

"Bana bir sandalye ver," demiş Jean-Pierre'e, "ki yoluma devam etmeden önce bir süre evinde dinleyim."

Değirmenci meleğe hemen en güzel sandalyesini vererek şöyle demiş:

"Oturun beyefendi, benim evimde istediğiniz kadar dinlenebilirsiniz. Yalnız hasta karımla yeni doğan yavrumu uyandırmamak için biraz daha alçak sesle konuşun yeter."

"Hiç korkma," diye cevap vermiş yabancı, "benim homurtum onlara tersine daha da derin bir uyku verecektir. Ben senin birçok kez yalvardığın Bay Rüzgâr'ım. Bir saatten az bir sürede tüm Brötanya sahillerini ve okyanusun büyük bölümünü dolaştığımı bilseydin beni böyle nefes nefese gördüğünde şaşırılmazdın. Yandaki şatonun sahibi olan bey beni içeri kabul etmek istemedi. Yardımcıları kapıları sürgülediler, pencereleri kalın tentelerle kaplı sağlam panjurlarla kapattılar. Bir kulenin çatı penceresinden güçlükle merdivenlere sızabildim. Mutfaklarına da küçük bir hava deliğinden girdim. Nöbetçilerden

Öcümü kulübelerini devirerek aldım. Senin evindeyse tam tersine duvarları delik, damı açık, camları kırık, kapıyı kapanmıyor buldum. Kulübene girmek için kapıyı itmem yeterli oldu. İşte sevdiğim evlerden biri. Samandan bir sandalyeden başka bir şeyin yok ve sen bana onu tüm iyi niyetinle sundun. Bu misafirperver karşılamadan dolayı sana minnet duyuyorum. Benden bir yardım iste Jean-Pierre, ben de onu memnuniyetle yerine getireyim."

"Bay Rüzgâr," demiş değirmenci adam, "sizden tek isteğim günde üç ya da dört kez değirmenime üflemenizdir."

"Zavalı Jean-Pierre," diye cevap vermiş Bay Rüzgâr, "benim her gün dışarıya çıkmama izin verilmiyor. Yılın üçte birinde gökyüzünü Bayan Yağmur işgal

ediyor ve ben onun bulutlarını taşıırken o da beni nankörce kovalıyor. Güneş bana daha da kötü davranıyor. Mağaramda aylarca kapalı yaşıyorum, ama sana her şeye rağmen meltemleri ve küçük melekleri göndereceğim. Onlar benim emrimle ülkeyi sabah akşam inceleyecekler. Onlara senin değirmenini unutmamalarını da söyleyeceğim. Kendini ne zaman sıkıntılı, üzgün ve ezilmiş hissedersen gel beni mağaramda bul. Ben sana yardım ederim. Ben yukarıda, Güney Dağı'nın en tepesinde kalıyorum."

"Hey Bay Rüzgâr!" diye seslenmiş Jean-Pierre, "Ben şimdi de üzgün ve sıkıntılıyım. Bana hemen yardıma gelin."

"Bugün için çok geç," demiş Bay Rüzgâr. "Şu anda Paris'e gidip bir düzine kadar şömineyi dağıtmam lazım ve yarım saat içinde de evime dönmeliyim çünkü gördüğün gibi Bayan Yağmur beni adım adım izliyor. Hoşça kal Jean-Pierre."

Bu sözleri söyler söylemez Bay Rüzgâr bir sıçrayışta kapıya atılmış, kanatlarını açmış ve gözden kaybolmuş. Yarım saatin içinde tüm üflemler, inlemeler ve uğultular tamamen dinmiş. Değirmenci, Rüzgâr'ın Güney Dağı'nın üstündeki mağarasına döndüğünü anlamış, ama arkasında bıraktığı küçük melekler, değirmeni döndürmeye yetiyormuş.

II

Bay Rüzgâr'ın gidişinin hemen ardından yağmur önce yavaşça, sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamış. Dereler genişlemiş, kurumuş toprak yeterince su çektiğinde küçük su birikintileri oluşmuş. Yağmur damlaları bunların içine düştüklerinde minik ziller gibi ses çıkarıyorlarmış. Jean-Pierre hâlâ Yağmur'un meleklerinin seslerini duyduğunu sanıyormuş:

"Yağalım," diyormuş bu sesler, "şu samandan dama yağalım. Islatalım, bütün evi ıslatalım. Şu lahana yapraklarını sulayalım. Şu taşlardan akalım. Olukta çınlayalım. Şu kırıştan süzülelim. Şu delikten atlayalım. Yağalım, ıslatabildiğimiz kadar ıslatalım, küçük damlalar, damlalar, damlalar."

Jean-Pierre korkmak yerine tekrar etmiş:

"İstediğiniz kadar yağın, ıslatın, sulayın. Yarın bahçem daha yeşil, sebzelerim daha sağlıklı olacak."

Bay Rüzgâr kapı kolunu kırıp kapıyı kapatmadan dışarı çıktığı için kapı üç-dört parmak aralık duruyormuş. Jean-Pierre bu dar aralıktan tuhaf, uzun bir kadın figürü görmüş. Bu, kâdından çok bir periye benziyormuş. Yarı saydam bir vücudu varmış. Solgun yüzüyle sanki hastalıktan yeni kalkmış gibi görünüyormuş. Saçları dümdüz, topuklarına kadar uzanıyormuş. Gözleri sicim gibi akan yaşlarla buğulanmış, burnu nezleden biraz şiş durumdaymış. Elbisesi ve mantosu tamamen gri renkteymiş. İpek eşarblı gökkuşağının yedi renginde parılıyormuş. Kadın, ayaklarının kıpırdadığı görülmeden yavaşça ilerlemiş. Kanatlarını açarken esnemiş. Sıkıntıdan çok yorgunluktan bitkin görünüyormuş.

Kadın Jean-Pierre'e şöyle demiş:

"Bana bir sandalye ver ki vadiye inmeden önce biraz dinleneyim."

"Buyurun oturun hanımefendi," demiş değirmenci. "Yalnız biraz alçak sesle konuşun çünkü karım hasta ve çocuğum uyuyor."

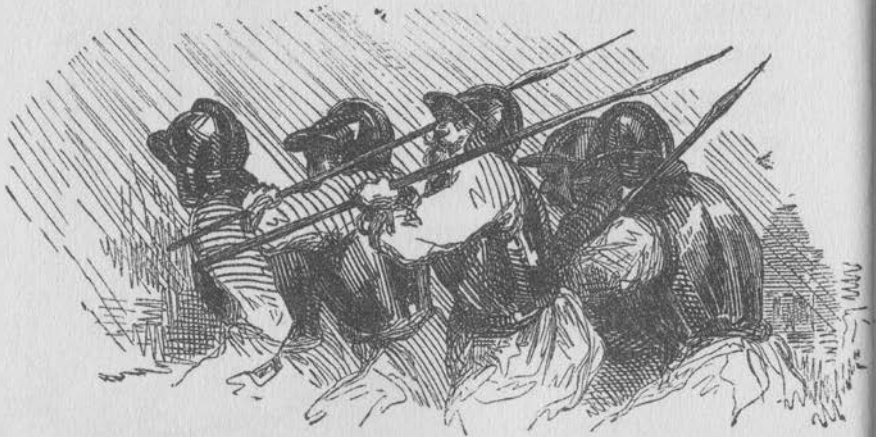
"Hiç korkma," demiş kadın. "Benim konuşmalarım onlara harika bir uyku verir. Ben senin sık sık yardım

istediğin Bayan Yağmur'um. Beş dakika önce yerden dört yüz kulaç yukarıdaydım. Bu iniş yüzünden biraz sersemledim. Yandaki şatonun sahibi kapı ve pence-relerini yüzüme kapadı. Ben de nöbetçilerini iliklerine kadar ıslatarak öcümü aldım. Senin evindeyse duvarlar çatlak, camlar kırık ve kapı açıktı. Kulübeni sevdim. Bu güzel karşılaşmanı da her zaman hatırlayacağım. Eğer sana bir şekilde yardım edebilirsem fırsattan yararlan, dile benden ne istersen, ben de onu sana vereyim."

"Bayan Yağmur," diye cevap vermiş değirmenci, "sizden istediğim haftada iki ya da üç kez sebze bahçeme yağmanızdır."

"Ne yazık ki ben dünyayı istediğim gibi dolaşamıyorum dostum," demiş kadın. "Tufanın güzel zamanları sona erdi. Bay Güneş benden daha güçlü ve beni sürekli mağarama itiyor. Bayan Ay'a gelince; Adem'den beri onun bana uygun olup olmadığını

bulmaya çalışıyorum. Hâlâ da bu konuyu açıklığa kavuşturmuş değilim, ama astronomların yardımıyla bundan üç ya da dört bin yıl sonra benden ne istediğini tam olarak öğrenmeyi umuyorum. Bana senin evin hariç her yerde kötü davranılıyor. Ben yılın üçte ikisini evimde kapalı geçiriyorum, ama sana sabah damlalarımın iki güneş ışığı arasında tarlaların anah-tarını verdiğim küçük bulutları göndereceğim. Eğer karın ya da çocuğun sıkıntı çekecek olursa bana haber vermekten kaçınma, ben onları korurum."

"Ah Bayan Yağmur!" diye haykırmış Jean-Pierre, "Onları hemen koruyun çünkü karım hasta ve az önce sütü kesildi, küçük Pierrot'm ölecek."

"Bana bunu baştan söyleyecektin," diye cevap vermiş kadın. "Sen bir beceriksizsin Jean-Pierre. Benim bir an önce gidip Normandiya ve Beauce ovalarını ıslatmam gerek. Güneş benim tüm ıslattığım yerleri kurutmak için az sonra gelir. Hoşça kal dürüst Jean-Pierre. Ben deniz kıyısında, batıdaki mağaramda kalıyorum."

Bayan Yağmur aralık kapıdan süzölmüş ve vadinin derinliklerinde gözden kaybolmuş. Bir saat sonra Aurore'un yanakları kızarmaya başlamış. Yağmur'un melekleri artık daha alçak sesle konuşuyorlarmış. Dereler artık sesleri çıkmayan birer su akıntısından başka bir şey değillermiş. Küçük zillerin çınlaması da yavaş yavaş durmuş. Büyük bir güneş ışını bu-

lutları kısa sürede dağıtmış. Değirmenci de Bayan Yağmur'un batıda, deniz kıyısındaki mağarasına çekildiğini anlamış.

Jean-Pierre böylece kulübesinden çıkıp değirmenine gitmiş. Orada iki çuvalı dolduracak kadar un bulmuş. Sonra bahçeye koşmuş. Oradan marulla lahana toplamış. Unu bir çiftlik sahibine götürmüş. Adam ona iki tane altın lira vermiş. Jean-Pierre sonra sebzeleri de pazara satmış. Evine omuzlarında bir bağ odun, cebinde para ve sepetinde güzel yiyeceklerle vardığında karısı hâlâ uyuyormuş.

III

Sabaha kadar uyuyan kadın ne rüzgârı ne de yağmuru duymuş. Değirmenin gece boyunca döndüğünü öğrenince ve kocasının getirdiği para ve yiyecekleri görünce çok şaşırılmış. Uyumuş olması iyileşmesini hızlandırmış. Bu güzel haberlere sevinmesi sağlığını

geri kazanmasını sağlamış. Öte yandan Jean-Pierre ona kabul ettiği iki olağanüstü ziyaretçiden hiç bahsetmemiş.

"Claudine benden daha akıllıdır, ama biraz gevezedir," diye düşünmüş adam. "Şimdi gidip sırrımı dedikoducu arkadaşlarına anlatır ve bu da beni haksız durumuna düşürebilir."

Sonraki günler boyunca değirmen sabah akşam dönmüş, sabahları sebze bahçesine çiy damlaları düşmüş. Jean-Pierre evi ısıtıp güzel yemekler yapıyormuş. Karısı gücünü yeniden toplamış, küçük Pierrot da kiraz elması gibi pembe ve sağlıklı hale gelmiş. Ev yeniden mutluluk ve neşeyle dolmuş.

Bir gün yandaki şatonun sahibi olan bey ava giderken Jean-Pierre'in kulübesinin önünden geçiyormuş. O zamanki beyler büyük bir güce sahiplermiş. İyi kalpliyseler kendilerine bağımlı olanları mutlu

ederlermiş. Fakat kötü kalpliyseler onlara her türlü zorbalık ve zulmü çektirirlermiş. Oysa Jean-Pierre'in bağımlı olduğu adam sert kalpliymiş, parayı çok seviyor ve para için adamlarını vergilerle bunaltıyormuş. Bunları haraç, aşar, kraliçenin kemeri gibi daha yüzlerce kendi bulduğu aşağılayıcı isimler altında ödetiyormuş. Beyini gören değirmencinin içini korku kaplamış çünkü bu ziyaret pek de iyi bir ziyaret olacağı benzemiyormuş.

"Hey Jean-Pierre!" diye bağırmış Baron atından inmeden, "Bana altı aylık vergi borcun var. Yarın vekilharcımı bu on lirayı alması için göndereceğim."

"Bay Baron," diye cevap vermiş değirmenci, "bana üç aylık bir süre daha tanıyın. Karım hasta oldu.

Size bu on lirayı da verirsem geriye hiçbir şeyim kalmayacak. Sahip olduğum tüm para bu.”

“Sana üç günlük süre bile vermeyeceğim,” demiş Baron. “Eğer yarın ödemezsen eşyaların satılır, seni kulübeden çıkarır, tarlalarımda sopayla döverek çalıştırırım.”

Şatonun sahibi köylüsünün yakarışlarını dinlemeden oradan hızla ayrılmış. Ertesi gün şatonun vekilharıcı elinde bir keseyle gelmiş. Jean-Pierre de on lirayı vermek zorunda kalmış. Bu, bir aydır biriktirdiği bütün parasıymış. Böylece rüzgârla yağmurun tüm yardımları boşa gitmiş. Claudine ağlamaya başlayınca Jean-Pierre ona şöyle demiş:

“Ağlama. Herkes Bay Baron kadar kötü kalpli değildir. Bana demirli ayakkabılarımı, bastonumu ve yün mantomu ver; birini ziyaret edeceğim. Eve geç gelirim endişelenme, bu sana güzel haberler vermek içindir.”

Claudine hemen kocasının ondan bir sır sakladığını anlamış. Yaşlarını silen kadın bu sırrı söylemesi için değirmenciye bir sürü soru sormuş fakat adam kesinlikle konuşmak istememiş, demirli ayakkabıları, bastonu ve yün mantosuyla yola koyulmuş. Tarlaları ve çayırları geçtikten sonra Güney Dağı’nın eteğine varmış. Üç saat boyunca bir çam ormanı boyunca ilerlemiş, sonra kurumuş çalılıklardan geçmiş ve en sonunda demirli ayakkabıları ve bastonu yardımıyla

sarp kayalıklara tırmanmış. Güneş batmadan dağın tepesine varmış. Bir mağara girişi görünce bunun Bay Rüzgâr'ın kaldığı yer olduğunu düşünmüş. Mağara derin ve karanlık görüldüğü için Jean-Pierre'in içi pek rahat değilmiş. Tüm cesaretini toplamış ve yeri bastonuyla yoklayarak içeri girmiş. Yirmi beş adım kadar ilerlediğinde küçük meleklerin sesini duymuş.

"Şu yabancıya doğru eselim. Mantosunu çıkaralım. Şapkasını almaya çalışalım," diye fısıldıyorlarmış.

Fakat Jean-Pierre bir eliyle şapkasını, diğeriyle de yün mantosunu sıkıca tutuyormuş. Sonunda ışığı görmüş ve bir masada oturmuş akşam yemeğini yiyen Bay Rüzgâr'ı fark etmiş. Ateş perileri masayı aydınlatmak için etrafta uçuşuyorlar, diğer melekler de mutfakla mahzen yerine geçen büyük iki deliğin dibinden yemek ve şarap şişeleri getiriyorlarmış.

"Kim var orada?" diye sormuş Bay Rüzgâr.

"Ben varım," diye cevap vermiş değirmenci. "Ben Jean-Pierre. Ekselansları bir ay önce evimde dinlenme lütfunda bulunmuşlardı."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum efendim," diye cevap vermiş değirmenci kekeleyerek.

"Aptal!" diye bağırmış Bay Rüzgâr, "Hem ben masadayken gelip beni rahatsız ediyorsun hem de benden ne isteyeceğini bile bilmiyorsun! Görünüşe bakılırsa bir aptala yardımda bulunmuşum."

"Affedersiniz," demiş Jean-Pierre, "size duyduğum saygıdan dolayı ne diyeceğimi bilemedim. Siz değirmenime destekte bulunduğunuzdan bu yana on lira kazanmıştım fakat Bay Baron bu sabah o parayı benden vergi bahanesiyle aldı. Ekselansları yalvarırım bana yardım edin, cömertliğinize güveniyorum."

"Ne senin işlerinle uğraşacak ne de sana öğüt verecek zamanım var benim," demiş Rüzgâr kaba bir

şekilde. "Ne istediğine karar ver ve onu bana birkaç sözcükle söyle."

"Ne istediğime mi?" diye yinelemiş değirmenci. "Siz bana ne vermeyi uygun görüyorsanız onu. Yeter ki açlıktan ölmemi engellesin çünkü tehlikedeyim."

"Açlıktan ölmeyeceksin," demiş Rüzgâr daha yumuşak bir sesle. "Bu hayvana gümüş fıçım verilsin."

Yarasa kanatlı melek, bir anda zeytin saklanan küçük varillerden daha büyük olmayan gümüşten güzel bir fıçı getirmiş. Başka bir melek de yine gümüşten bir sopa getirip masaya koymuş.

"Al bu fıçıyla sopayı," demiş Rüzgâr. "Evine gittiğinde sopayla fıçıya vuracaksın ve ne olacağını o zaman göreceksin. Şimdi cehennem ol da huzur içinde bir akşam yemeği yiyeyim!"

IV

Jean-Pierre Bay Rüzgâr'ın mağarasından çıktığında karanlık çökmüşmüş. Neredeyse kayalardan aşağı düşüp ölüyormuş. Yün mantosu çalılıklara takılıp yırtılmış, demirli ayakkabılarına rağmen ayaklarını bir bataklığa sokmuş, ama yine de ne fıçısını ne de sopasını bırakmış. Değirmenci akşam dokuzda eve vardığında karısı endişelenmeye başlamışmış.

"Bu da ne?" diye sormuş küçük fıçıyı gören Claudine.

"Bu harika mücevheri nereden aldın? Benden önemli bir sır sakladığını biliyordum. Bana bunu hemen açıklamam gerek. Fıçının içinde değerli taşlar var

mı? içinde bir şey olmayınca gümüş, şeklini hesaba katmadan, en azından yüz altın eder. Kuyumcu buna iyi para verecektir. Söyle hadi Jean-Pierre, sırrını öğrenmeye can atıyorum.”

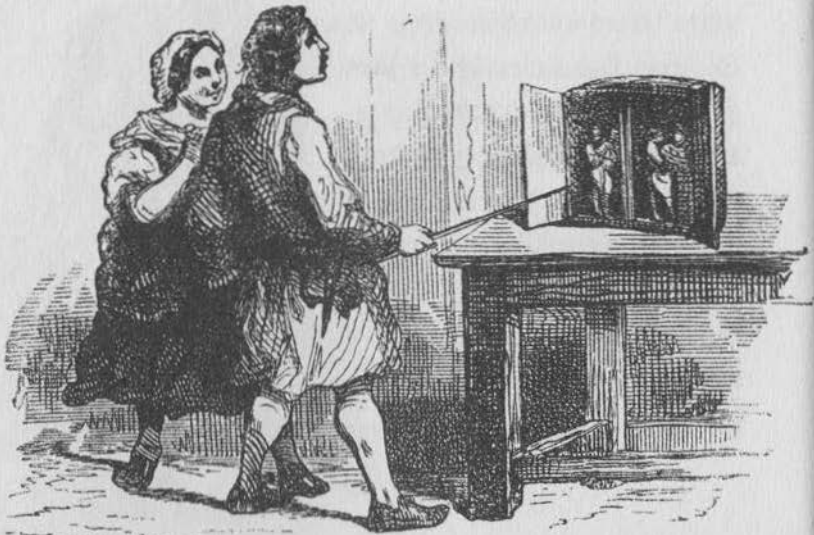
Değirmenci, Bay Rüzgâr’a yaptığı ziyareti, o olağanüstü varlığın onu korumaya nasıl söz verdiğini ve ona fıçıyla sopayı nasıl verdiğini anlatmış. Jean-Pierre karısına bu maceradan çevresindeki dedikoducu kadınlara hiçbir şekilde bahsetmemesini sıkıca tembihlemiş. Fakat Claudine kocasının tembihlerini dinlemek yerine konuşmaya başlamış:

“Bu sırrı benden saklamakta haksızdın. Ben senden daha kurnazım, sana faydalı öğütler verebilirdim. Sen de bu sayede Bay Rüzgâr sana ondan ne istediğini sorduğunda ona kolların iki yana düşmüş sersem sersem bakmazdın. Sana, ona hiç tereddüt etmeden ‘Bana on bin lira verin’ demeni söyledim. Sen de eve bozdurmakta sıkıntı çekeceğimiz bu fıçı yerine şıkır şıkır paralarla gelirdin,” demiş kadın.

“Kim bilir!” demiş değirmenci. “Belki de fıçı sandığından daha fazla para ediyordur. Önce onu bir deneyelim bakalım.”

Jean-Pierre küçük fıçıyı masanın üzerine koymuş ve eli titreyerek gümüş çubukla bir kez vurmuş. Varril bir anda bir dolap gibi iki parçaya ayrılmış. Bir tarafta küçük bir mutfak, diğer tarafta minyatür bir ofis varmış. Mutfakta iğne büyüklüğünde şiş kebaplar, yüksük büyüklüğünde kazanlar, şirin tencereler ve kahkahalarla gülünecek kızartma tavaları bulunuyormuş. Başında pamuktan başlığıyla üç parmak boyundaki bir aşçı ve iki küçük aşçı yamağı fırınların önünde hareket ediyor, ateşe üflüyor, kebabı gözetliyor ve sosların tadına bakıyorlarmış. Arı büyüklüğündeki hindileri ve sinek büyüklüğündeki tavukları pişiriyorlarmış. Yeni doğmuş ipekböceğinden daha ince balıklar kızartıyorlar, topluiğne başına benzeyen top lahanaları soyuyorlarmış. Bu sırada aşçıyla aynı boyda olan iki hizmetçi ofiste bulaşıkları yerleştirir-

yormuş. Beş kuruşluk bozukluk büyüklüğündeki por-selen tabakları ve serçelere su vermek için yapılmışa benzeyen bardakları kuruyorlarmış. Şişeleri iki damla şarapla dolduruyorlarmış. Kristal sürahilerde de iki damlalık su bulunuyormuş. Akşam yemeği bir karışlık mesafede hazırmış.

Değirmenciyle karısı şaşkına dönmüş bir şekilde bu süratli ve becerikli küçük insanları izliyorlarmış. Şaşkınlıkları, iki cüce hizmetçinin küçük fıçıdan dışarı çıktıklarını, masaya zıplayıp üzerine bütün dumanı tüten tabakları koyduklarını, çatal kaşıkları hazırladıklarını, sırayla ilk servisi yaptıklarını, şişelerle sürahileri yerlerine koyduklarını gördüklerinde daha da artmış. Odanın bir köşesine ikinci servisi ve tatlıyı yerleştirmişler, sonra da küçük ofislerine geri dönmüşler. Gümüş fıçı aniden kapanmış. Jean-Pierre ile

Claudine hiçbir şey görememişler fakat aynı anda masadaki tabaklar normal büyüklükteki gerçek tabaklara, tavuklar gerçek kızarmış tavuklara, balıklar kocaman lezzetli balıklara, şişeler harika şaraplarla dolu kocaman şişelere, çatal kaşıklar da gerçek gümüşten kocaman çatal kaşıklara dönüşmüş. Jean-Pierre ile karısı kendilerini bir anda iki kişilik hazırlanmış, ama dört kişiye yetecek kadar yemeği olan mükemmel bir akşam yemeğinin karşısında bulmuşlar. Masaya oturmuşlar ve iştahla yemeklerini yemişler çünkü çok acıkmışlar. Yahnilerle iyi pişmiş kümes hayvanları tam anlamıyla harikaymış. Jean-Pierre üç kez Bay Rüzgâr'ın şerefine içmiş. Şarap baş döndürücü olduğundan değirmenci çakırkeyif bir halde yatmış, uykuya dalmış ve bir kilise ozanı gibi horlamaya başlamış.

Claudine de yatmış fakat bu macerayı gidip sütçü komşusuna anlatmak için ertesi günü öylesine iple çekiyormuş ki, yalnızca yatağında hareket edip durmuş. Komşu kadın hikâyeyi şaşkınlıkla dinlemiş. Kadın, birçok kez iç geçirerek Claudine'in Bay Rüzgâr'ın arkadaşı olduğu için ve gümüş varile sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu tekrarlamış. Derken değirmenci kadın evden çıkınca sütçü de sepetini başının üzerine koymuş ve şatoya kaymakla yağ götürmeye gitmiş. Komşusunun macerasını da aşçıya anlatmakta geç kalmamış. Aşçı haberi odacıya anlatmış. Odacı da giyinmesine yardım ederken Jean-Pierre'in başına geleni efendisine anlatıvermiş. Baron hiç vakit kaybetmeden küçük gümüş fıçıyı ele

geçirme planları yapmış. Böylece atına atlayıp değirmene gitmiş.

Baron değirmene vardığında Jean-Pierre az önce kalkmışmış. Claudine henüz dönmemiş çünkü sütçü kadının evinden çıktıktan sonra macerasını çamaşırcı olan komşusuna, oduncunun dedikoducu karısına ve sığırtmaçlık yapan kuzenine yetiştirmeye gitmiş.

"Jean-Pierre," demiş Baron, "Bay Rüzgâr, ki kendisi benim arkadaşım olur, bu sabah bana sana içinde sihirli bir mutfak olan gümüşten küçük bir fıçı verdiğini söyledi. Şu harap kulübede yırtık pırtık giysiler ve kurtlanmış mobilyalarla kızarmış hindi yemeye ihtiyacın mı var senin? Senin asıl bu viraneyi duvarcı ve doğramacıya onartman, sıcak giysiler, karına elbiseler ve kulübeni döşemek için dolaplar, çamaşırlar ve koltuklar satın alman gerekiyor. Küçük mutfağını bana sat. Sana on bin lira veririm. Bu parayla yeni bir ev yaparsın, tarlalara, sürülere, atlara sahip olursun ve zengin bir mal sahibine dönüşürsün."

"Bay Baron," diye cevap vermiş değirmenci, "on bin lirayı harcadığım zaman bana geriye hiçbir şey kalmayacak. Ama küçük fıçımla tüm hayatım boyunca ihtiyacım olacak yiyeceği sağlayabilirim."

"Nasıl!" demiş bey, "Güzel bir ev sahibi olup tarla işletmek bir şey demek değil mi yani?"

"Bu doğru," demiş Jean-Pierre, "iyi ürün alınan topraklar, kızarmış tavuklardan daha değerlidir. Za-

ten karım da Bay Rüzgâr'dan on bin lira istemediğim için beni azarlamıştı. Madem bana bu parayı veriyorsunuz, pazarlığı kabul ediyorum."

"İyi zamanlama," demiş Baron, "karın akıllı kadınmış. İşte yanımda getirdiğim bin frank, geri kalanını on beş gün içinde ödeyeceğim ve sana yazılı bir sözleşme yapacağım. Şimdi bana gümüş varilini ver."

Değirmenci varili vermiş, bin franklık keseyi almış ve okuma bilmediğinden içeriğini bilmeden beyinin sözleşmesini kabul etmiş. Gümüş fıçıyla yola koyulan Baron'un ardından Claudine eve dönmekte gecikmemiş. Jean-Pierre kadına biraz önce yapmış olduğu pazarlığı anlatmış. Kadın bunu duyar duymaz acı çığlıklar atıp saçını başını yolmaya başlamış:

"Ah! Aziz Bakire! Salak gibi aldatılmaya göz yuman bir adam nasıl oldu da kocam oldu benim! Bu beceriksizle evlendiğim için öylesine üzgünüm ki!"

Jean-Pierre korkunç bir örkeye kapılmış:

"Kaprisli kadın, Bay Rüzgâr'dan o küçük varil yerine on bin lira istemediğimden dolayı beni kınayan sen değil miydin?"

"Aşağılık budala," diye cevap vermiş kadın, "ben sana bunu dediğim zaman o harika varilin değerinden habersizdim. Küçük cücelerin bize tabak çanak ve kaşık çatal bıraktıklarını görmüyor musun? Her gün bize kuyumcuya satabileceğimiz değerli gümüş kaşıklar vereceklerdi. Neden toprak, ev ya da sürü istiyoruz? Kızarmış tavuk yiyebilmek için değil mi? Kızarmış tavuğumuz olduğuna göre neden tarlaların ve tavukların peşinden koşalım ki? Belki tarlalar doludan tahrip olacak ya da sürüler hastalıktan ölecek. Oysa küçük varil varken hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığından emindik. Bay Baron seninle alay etmiş. O Bay Rüzgâr'ı tanımıyor. Onun, arkadaşlarından biri olduğunu söyleyerek seni kandırdı ve belki de sana söz verdiği dokuz bin frankı on beş günde ödemeyecek."

Jean-Pierre aptallığını anlamaya başlamış. Anlaşmak yerine adam daha da çok sinirlenmiş:

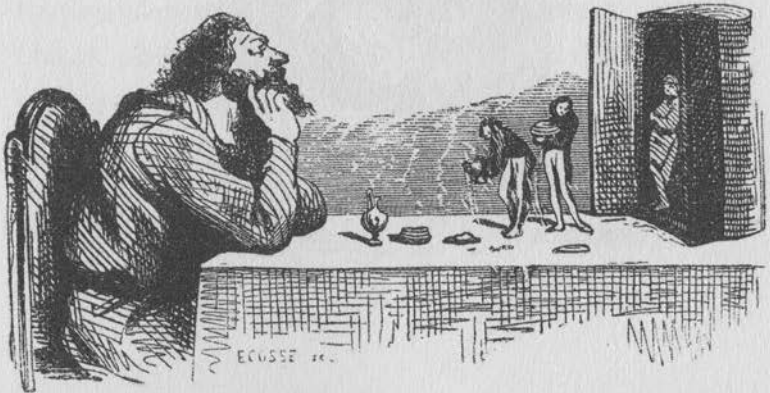
“Senin boşboğazlığın yüzünden Bay Baron sırrımı öğrendi. Bu sabah haberi tüm ülkeye yaymak üzere evden çıktın.”

Claudine suçunu itiraf etmek yerine daha da çok şikâyet etmiş. Kocasına budala demiş, Jean-Pierre karısına çirkef demiş ve bütün değirmenci eşler gibi edebildikleri kadar kavga etmişler. Sonra barışmışlar çünkü aslında değirmenci adamlar kadın birbirlerini çok seven karı kocalarmış.

V

Claudine'in söyledikleri gerçek olmuş. Sihirli varilin sahibi Baron'un verdiği sözler umurunda bile değilmiş. Değirmenci senediyle birlikte şatoya geldiğinde ona beyinden para istemeye cesaret ettiği için saygısız demişler ve onu kapıya koymuşlar. Sonuçta Jean-Pierre kendisine söz verilen on bin frank yerine yalnızca bin frank alabilmiş. Adamın üzüntüsü, harika varilin her gün şatonun yemek salonunda Baron'un

ağırlamaktan zevk aldığı herkese görkemli akşam yemekleri sunduğunu öğrenince ikiye katlanmış. Bey'in artık yemek yapmaya ihtiyacı kalmamış, o da yamaklarını geri göndermiş. Küçük cüceler her seferinde masa örtülerini, tabakları, tepsileri ve gümüş takımları yeniliyorlarmış. Çok cimri olmasına karşın, Bay Baron yemekten sonra değerli eşyalara sahip olmak amacıyla sık sık arkadaşlarına ziyafet verir, sonra da bütün kaşık çatalları toplarmış. Jean-Pierre bir daha asla beyinin sözüne kanmayacağına dair tanrılarına yeminler etmiş. Claudine de bir daha asla dedikodu-cu arkadaşlarına sır vermeyeceğine dair söz vermiş. Fakat ne yazıktır ki bu masum çözümler geçmişte yaptıkları aptallıkları düzeltememiş.

Değirmenci ile karısı aldıkları bin frankla kulübe-lerinin bir bölümünü duvarcıyla doğramacıya onartmışlar. Bu parayla birkaç temizlik malzemesi almış-

lar, geri kalanıyla da bir sene boyunca idare etmeye çalışmışlar. Senenin sonu geldiğinde hiç paraları kalmamış. Jean-Pierre'in çalışmaya artık hiç cesareti kalmamış. Claudine ise dikişlerini ve kümesini ihmal eder olmuş. Bu zavallı insanların kaybetmiş oldukları mutluluk anısı hayatlarını zehirliyormuş. Hiç olmadıkları kadar sefil bir halde bulunuyorlarmış. Jean-Pierre en sonunda Bay Rüzgâr'a ikinci bir ziyaret yapmaya karar vermiş. Artık azarlanmamayı umarak karısına danışmış.

"Bu sefer mağaraya Bay Rüzgâr'ın yemek saatin-den önce gitmen gerekiyor. Sakın ona yaptığın aptallıkları anlatmayı aklından geçirme. Ona beyinin senden küçük gümüş varili zorla aldığını söyle. Sana ne istediğini sorarsa ona hemen başka bir varil ya da onun kadar değerli başka bir şey istediğini söyle," demiş Claudine.

Ne yapacağını öğrenen değirmenci gün doğar doğmaz demirli ayakkabıları, bastonu ve yün mantosuyla yola koyulmuş. Yolu bildiğinden zaman kaybetmeden saat sabah onda mağaranın önüne varmış. O sırada ufuk kocaman kırmızı bulutlarla doluymuş. Fırtına yaklaşıyormuş. Mağaradaki perilerin hepsi bir ağızdan konuşuyorlarmış. Bay Rüzgâr yolculuk giysilerini giymiş çıkmak için hazırlanıyormuş. Değirmenci fark ettiğinde gür bir sesle ona seslenmiş:

"Jean-Pierre Efendi, hep de kötü zamanda gel-

mekte üstüne yok yani. On beş dakika içinde okyanusun ortasında olmam gerekiyor. Batırmam gereken iki gemi var. Çabuk kaybol ya da seni dağın tepesindeki ovaya göndereyim."

"Efendim," diye cevap vermiş Jean-Pierre, "size hiçbir zararı olmamış o zavallı gemileri batırmak yerine beni dinleyin, ben üzgün ve yaralıyım. Bay Baron adamlarıyla birlikte evime geldi ve küçük gümüş varilimi benden zorla aldı."

"Bu olamaz!" diye bağırmış Bay Rüzgâr. "Eğer küçük gümüş varil senden zorla alınsaydı ne kapıdan ne de pencereden çıkartılamayacak kadar büyüydü. Demek ki sen onu ya sattın ya da isteyerek verdin. Sen bir yalancı ve sahtekârsın. Senin kafanı kırmak için ne duruyorum bilmiyorum."

Jean-Pierre yere diz çökerek "Beni affedin lütfen efendim," demiş ağlayarak. "Eğer yalan söylediysem bunu benden karım istediği içindi. Sizi öfkeliendirdiğim için çok üzgünüm."

"Pekâlâ, benden ne istiyorsun?"

"Başka bir harika fıçı istiyorum."

"Öyleyse ona benim küçük altın fıçım verilsin. Ama bu sana son hediyem olacak. Bu gülünç şey bir daha asla mağarama gelmesin. Eğer buraya yine ayak basacak olursa o an boynu vurulsun."

Periler Jean-Pierre'e altından güzel küçük bir fıçı ve bir sopa getirmişler. Jean-Pierre hepsini kolunun altına koymuş ve oradan koşarak kaçmış. Güçbela mağaradan çıktığında fırtına kopmuş. Bay Rüzgâr'ın ürkütücü bir hızla başının üstünden uçarak geçtiğini duymuş. Fırtına perileri, değirmenciye evine kadar kahkahalarla gülerek eşlik etmişler.

"Ne kadar da mutlu, küçük altın fıçıya sahip olduğu için ne kadar da mutlu!"

"Evet, mutluyum," diye yinelemiş Jean-Pierre. "İstedığınız kadar gülün, umurumda bile değilsiniz."

Claudine kocasını büyük bir sabırsızlıkla bekliyormuş. Küçük altın fıçıyla geldiğini görünce ellerini çırpmış ve sevinçten zıplamaya başlamış.

"Artık hayatımız boyunca zenginiz," demiş kadın. "Yalnızca gümüş kaşık çatallarımız olmakla kalmayacak altın kaşıklarımız ve çatallarımız da olacak. Onları satacağız ve gelen parayla tarlalar, evler ve şatolar alacağız. Bay Baron bize yüz bin ekü verse bile ona altın fıçıyı vermeyeceğiz. Hadi Jean-Pierre, bir an önce sopayı vur çünkü Bay Rüzgâr'ın iyi yürekliliğine öylesine güveniyordum ki akşam yemeğini bile hazırlamadım."

Jean-Pierre küçük varili yere koymuş ve altın sopayla hızlıca vurmuş. Fıçı açılmış ve içinden odanın tavanına kadar yükselen kara bir duman çıkmış. Bu duman insan şeklini almış. Jean-Pierre ile karısı dumanda bir kafa ve vücut görmüşler. Ama bu kafa

bir balkabağı kadar kocamanmış ve korkunç hatları varmış. Vücut da bir meşe gövdesi kadar iriymiş. Değirmenci, olağanüstü güçte ve elinde sopası olan bir devle karşı karşıya kalmış. O sırada dev ayaklarının üzerinde doğrulmuş, Jean-Pierre'e doğru atılmış, onu bir eliyle ceketinin yakasından kavrayıp diğer eliyle ciğerlerine yirmi beş kere vurmuş. Zavallı adam acı-nası çığlıklar atıyormuş. Sonra dev, dumanın içinde kaybolup küçük fıçıya geri dönmüş.

VI

Değirmenci ve karısı olayın ardından uzun süre kendilerine gelememişler. Jean-Pierre bir saat boyunca yatakta inlemiş. Claudine acı acı ağlıyor, küçük Pi-errot da tüm gücüyle bağıırıyormuş. Değirmenci kadın tam başlığını takıp bu üzücü olayı sütçü komşusuna anlatmaya gitmek üzereymiş ki avdan dönen Bay Baron uşakları ve askerleriyle oradan geçmekteymiş. Bey soluklanmak için kulübeye girmiş.

"Burada ne görüyorum ben böyle? Yoksa bu küçük altın varil Bay Rüzgâr'ın yeni hediyesi mi?"

"Kesinlikle efendim," diye cevap vermiş Jean-Pierre. "Harika varilimle az önce geldim ve hâlâ içinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Onu bana satmalısın dostum," demiş Baron.

"Olmaz efendim," diye yanıtlamış Jean-Pierre kurnaz bir tavırla. "Size gümüş varilimi sattığım yeter. Aynı yanlışı bir kez daha yapmayacağım."

"Bu sefer ya sana diğer seferkinden daha fazla para teklif edersem, mesela on iki bin lira?"

"Onu size on beş bine bile vermem."

"Öyleyse sana on sekiz bin teklif ediyorum."

"Yirmi bin isterim."

"Bu çok büyük bir miktar, ama seni severim ve senin için bu fedakârlığı yapacağım. Bin eküyü peşin alacaksın, geri kalanı için sana yazılı bir sözleşme yapacağım."

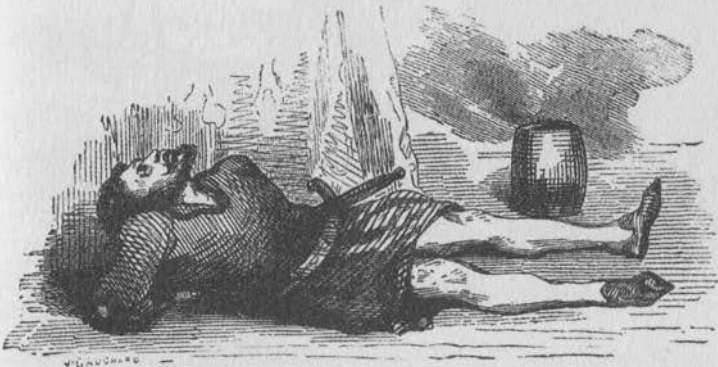
"Olmaz efendim. Sizin yazılı sözleşmelerinizde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bana yirmi bin lirayı peşin vereceksiniz ya da küçük altın fıçıyı alamayacaksınız. Çünkü belki de hâlâ kötü bir pazarlık yapıyorumdur."

Baron fırsatı kaçırmaktan öylesine korkmuş ki idare

memurundan yirmi bin lira istemesi için şatoya bir özel ulak göndermiş. On beş dakika içinde içi para dolu yirmi torba getirmişler. Jean-Pierre parayı kontrol etmiş, torbaları dolabına yerleştirmiş, anahtarı cebine koymuş, sonra da küçük altın varili adama vermiş. Bey, kazancından memnun yola koyulmuş.

Bay Baron şatoya döndüğünde harika fıçısını denemek için odasına kapanmış. Üstüne sopayla vurunca aniden dev şeklini alan duman çıkmış ve dev, beye yirmi beş kez sopayla vurmuş. Bay Baron'un yardımcıları adamın acı çığlıklar attığını duymuşlar. Yanına koştuklarında efendilerini yerde yatar bulmuşlar. Dev, fıçıya girmiş, odada hafif bir duman kokusundan başka bir şey duyulmuyormuş. Bey'in ciğerleri değirmencininkilerden daha az dayanıklı olduğundan iki gün boyunca tutuk bir halde yatakta yatmış fakat yediği sopa darbelerinden kimseye bahsetmek istememiş, bu yüzden macerasını kimseye anlatmamış. Hatta küçük altın fıçıya sahip olmaktan çok mutluymuş gibi gözüküyormuş.

Bu sırada değirmenciyle karısı yirmi bin liraları-
nı gerekli yerlere harcıyorlarmış. Çayırılar ve tarlalar
satın almışlar. Eski kulübelerini yıktırıp yerine am-
barları, ahırları, kümesleri ve içine bir koyun sürüsü
koydukları ağılıyla güzel bir çiftlik yaptırmışlar. Jean-
Pierre'in saban işçileri, paralı çalışanları ve bir de-
ğirmen gözcüsü varmış. Başkaları için buğday öğüt-
mek yerine kendi yetiştirdiği ürünle un yapıyormuş.
Claudine pazarları ayine gitmek için kendine ipek bir
elbise almış. Pierrot da okumayı öğrenmek için yete-
rince büyüdüğünde onu okula yollamışlar. Daha altı
yaşında anne ve babasından daha bilgiliymiş. Bu iyi
insanlar beylerinin kötülüğü olmadan mutlu ve sakin
bir şekilde yaşayabilirlermiş. Bay Baron yediği sopa
darbeleri ve ödediği yirmi bin liradan dolayı onlara
karşı hınç besliyormuş. Jean-Pierre'in topraklarına

av hayvanlarını bırakmaktan zevk alıyor ve av bahanesiyle atları, köpekleri ve adamlarıyla tarlaları yerle bir ediyormuş. Değirmenci yakınmakta haklıymış fakat ona kulak asmıyor ve ertesi gün yeniden başlıyorlarmış.

Bir gün Baron çevrede oturan başka bir beyle anlaşmazlığa düşmüş ve ona savaş açmak istemiş. Bu, köylülerinin ödemek zorunda oldukları vergileri kaldırmak için bir bahane olmuş. Fırsattan istifade, Jean-Pierre'i sıkıntıya sokmaya karar vermiş ve saban işçilerini asker yapıp atlarını askerleri savaşa götürmek için kullanmış. Yeniden sefil olma tehdidi altında olduğunu gören değirmenci Bayan Yağmur'un kendisine söylediği sözleri hatırlamış. Karısına haber vermeden demirli ayakkabılarını, bastonunu ve yün mantosunu alarak deniz kıyısını ve batıdaki mağ-

rayı bulana kadar uzaklaşmış. Mağarada gri bir gün hâkimmiş. Hafif bir sis girişi perdeliyor, nem kayalıklardan dışarı sızıyormuş. Küçük periler yüzgece benzeyen kanatlarıyla etrafta dolaşıyorlar, geçerken Jean-Pierre'in burnuna su sıçratıp alçak sesle şöyle diyorlarmış:

"Islatalım şu boşboğazı. Mantosunu yırtalım. Ayakkabılarından içeri girelim."

Fakat Jean-Pierre mantosunun yakasını yukarı kaldırmış ve korkusuzca mağaranın dibine kadar yürümüş. Orada Bayan Yağmur'u çevresinde kendisi gibi bitkin ve nezleli peri kızlarıyla bulmuş. O sırada yazın ortasıymış ve Yağmur bundan yararlanıyormuş. Küçük periler güneşin denizden, derelerden, ormanlardan, bataklıklardan ve çayırlardan topladığı su damlacıklarını birer birer getiriyorlarmış. Peri kızları

da bu su damlacıklarını altın kupalara koyup sonra da onları büyük bir havuza atıyorlarmış. Bayan Yağmur Jean-Pierre'i görünce önce esnemiş, sonra süm-kürmüş ve üzüntülü bir sesle ona şöyle demiş:

"Beni işimden alıkoyan bu sıkıcı kişi de kim?"

"Hanımefendi," diye söze başlamış değirmenci, "ben Jean-Pierre. Uzun zaman önce evimde soluklanmıştınız. Çocuğumun kaderiyle ilgileneceğinize dair bana söz vermişsiniz. Küçük Pierrot yakında yedi yaşında olacak, onun için bir şeyler yapmanız için size yalvarmaya geldim. Şimdiden akıcı bir şekilde okuyabildiği için bunu hak ediyor."

"Onun için ne yapmamı istiyorsun?"

"Hanımefendi, ben hiçbir fikri olmayan zavallı bir köylüyüm. Ben hayal etmeyi bilmem, ama size saygı duyarım."

"Seni hödük seni!" demiş Bayan Yağmur hapsirarak. "Hem buraya gelip beni rahatsız ediyorsun hem

de ne istediğini bilmiyorsun! Benim bu adamdan kurtulmam lazım. Oğlu okumayı bildiği için ona benim büyük bakır kutumla sopasını ve yanı yaldızlı kitabı verin. Küçük Pierrot eğer babasından daha akıllıysa bu, zengin olması için yeterli olacaktır.”

Periler büyük bakır kutuyu, sopayı ve yanı yaldızlı kitabı getirmişler. Jean-Pierre her şeyi kolunun altına sıkıştırıp oradan koşarak kaçmış.

VII

"Karıcığım," demiş değirmenci nefes nefese evine gelirken, "işte Bayan Yağmur'un bana verdiği harika hediye. Eğer küçük Pierrot'muz benden daha akıllıysa bunun içindekiyle zengin olacak."

"Ey büyük Allahım!" diye bağırarak Claudine, "Öyleyse senin bana söylemediğin bir sırrın daha vardı öyle mi? Nasıl oldu da bunu bu kadar uzun süredir sakladın? Bayan Yağmur da neyin nesi? Bu bakır kutu da ne? Hadi çabuk söyle, yoksa artık bu sırrı öğrenmek istemeyeceğim."

Jean-Pierre Bay Rüzgâr'ın geldiği gece Bayan Yağmur'un da geldiğini ve küçük Pierrot'yu zengin etmeye söz verdiğini, batıdaki mağarayı nasıl görmeye gittiğini ve kadının ona bakır kutuyu, sopayı ve yanı yaldızlı kitabı nasıl verdiğini anlatmış.

"Yeter ki bu kutunun içinde yeni bir dev olmasın!

Yeter ki tüm bunlar bir kez daha sopa darbeleriyle sona ermesin!" demiş Claudine titreyerek.

"Anneciğim, kitabı bana verin de içinde ne yazıyormuş bakayım," demiş küçük Pierrot.

Pierrot kenarı yaldızlı kitabı açmış ve kapak süsünde yazan şu sözcükleri okumuş: *"Küçük oğlan ve kız çocuklarının eğlenmeleri için Bayan Yağmur tarafından yazılan ve bakır kutunun harika kuklaları tarafından oynanan on iki komedi oyunu."*

"Korkmadan vurun, bu kutu bir kukla tiyatrosu!" diye bağırmış Pierrot.

Değirmenci bakır kutuyu masanın üzerine koymuş, sopayı almış ve kapağına vurmuş.

Harika kutu birden açılmış, ön bölme düşmüş ve kırmızı bir perdeyle kapatılmış bir tiyatro görünmüş. Yanan küçük mumlar yer lambalarını oluşturuyormuş.

Oyunun başlamak üzere olduğunu haber veren üç vuruş duyulmuş, per-

de açılmış ve güzel bir orman

dekoru görülmüş. Beş-altı

parmak boyunda tahtadan

bir kukla kulisten çıkmış

ve öylesine anlamlı hare-

ketler yapmaya başlamış

ki Pierrot sözleri gözünün

önünde olan komedinin ilk

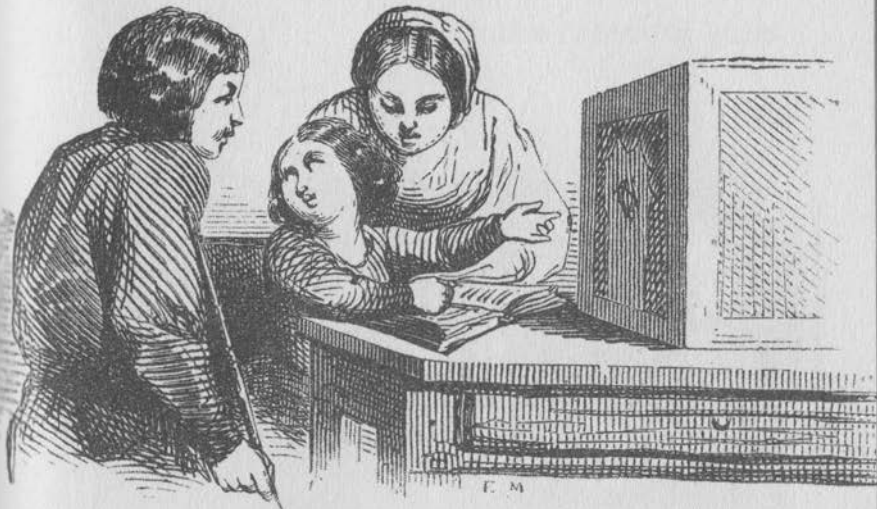
sahnesini tanımış. Masa-

nın arkasına geçmiş ve küçük aktörün rolünü yüksek sesle okumuş. Kısa süre sonra başka biri gelmiş, Pierrot bu kez ton değiştirerek onun rolünü okumuş. Böylece "*Muhteşem Merlin'in Maceraları*" isimli birinci komedinin tamamını ezberlemiş gibi okumuş. Son sahnede küçük tahta aktörler halkı selamlamış, perde inmiş ve bakır kutu bir anda kapanmış.

"Babacığım, harika kutuya yine vurun, şüphesiz bu sefer adı '*Şövalye Jasmin ve Prenses Églantine'in Aşkı*' olan ikinci komedi oyununu göreceğiz."

Jean-Pierre sopayı almış ve kutuya vurmuş. Tiyatro yeniden açılmış ve gerçekten pembe elbisesinin içinde güzel Églantine çıkmış. Pierrot prenses konuşurken sesini inceltiyor şövalyenin sırası geldiğinde de kalın bir sesle rolünü okumuş. İkinci komediden sonra kutu yeniden kapanmış fakat Jean-Pierre so-

payla bir kez daha vurduğunda "*Sinek Ayaklı Perinin Yetenekleri*" adlı üçüncü komedi oyununu görmüşler. Değirmenci ve karısı on iki komediyi izlemek için gece yarısına kadar beklemişler. Pierrot da sesinin biraz kısılmasına sebep olan o güzel sözleri okumuş.

"Bu komediler çok eğlenceli, ama bu tiyatro bir oyuncaktan başka bir şey değil. Pierrot'yu nasıl zengin edeceğini de anlamıyorum," demiş Jean-Pierre.

"Ben bunu gayet iyi anlıyorum," demiş Claudine. "Herkes bizim harika gösterimizi görmek isteyecek. Pierrot bakır kutusu, sopası ve yanı yaldızlı kitabıyla komşu şatolara gidecek. Beylerin çocuklarını eğlendirecek. Onlar da ona ziyafetler verip hediyeler alacaklar ve kim bilir belki de bir gün Şövalye Jasmin gibi bir Prenses Églantine'le evlenecek."

"Bu düşünceler birer hayal," diye mırıldanmış Jean-Pierre uykuya dalarken.

VIII

Ertesi gün Claudine sabah erkenden başlığını takıp haberi sütçü komşusuna anlatmak üzere çiftlikten ayrılmış. Bayan Yağmur'u, batıdaki mağarayı ve cüceleri anlattığı öyküsüne muhteşem Merlin ve Prenses Églantine'i öylesine güzel

kariştirmiş ki komşu kadın onu deli sanmış. Daha sonra sütçü kadın kaymağıyla yağını şatoya taşıırken macerayı aşçıya anlatmaktan geri kalmamış. Aşçı da bundan odacıya bahsetmiş. Odacı da Bay Baron'a anlatmış. En sonunda Jean-Pierre beyinin çiftliğe geldiğini görmüş.

"Dostum," demiş Baron, "az önce ormanda karımın bir arkadaşı olan Bayan Yağmur'la karşılaştım. Bana içinde kukla tiyatrosu olan bakır bir kutudan bahsetti ve çocuklarımı eğlendirmek için onu senden satın almamı tavsiye etti."

"O harika kutu benim değil, " diye cevap vermiş değirmenci adam. "O, oğlum Pierrot'ya verildi."

"Eh iyi, o zaman ben de onu Pierrot'dan alırım."

Sizin tiyatroya neden ihtiyacınız olsun ki? O, bizim gibi zengin insanlar içindir. Çalışmak yerine kukla izleyerek mi zaman geçireceksiniz? Pierrot için yüz ekü dünyadaki bütün bebeklerden daha değerlidir.”

“Ben de o fikirdeyim,” diye cevap vermiş Jean-Pierre. “Ama karım size gümüş fıçıyı sattığım için beni çok azarladı. Bu yüzden ona danışmadan hiçbir şey yapmayacağım.”

Claudine eve vardığında bey sihirli tiyatro için ona önce yüz ekü, sonra bin lira ve en sonunda iki bin lira teklif etmiş fakat değirmenci kadın hiçbir şey dinlemek istemiyormuş. Bay Baron, tekliflerini onun canını sıkmak için reddettiklerini söyleyerek çok kızmış ve intikam alacağını eklemiş. O zaman küçük Pierrot başlığını çıkararak yaklaşmış ve Baron’u selamlayarak şöyle demiş:

“Efendim, harika tiyatro bana aittir. Eğer izin verirsiniz ve Bayan Baron beni evine kabul ederse ben ne zaman isterseniz şatoya gelir, oyuncularımı çocuklarınızın önünde oynatırım.”

“Ha şöyle!” demiş bey. “Sen kibar bir çocuksun. Göste-

rini bu akşam yemekten sonra getir, ben de sana bu zahmetinin karşılığında bir şeyler veririm.”

Akşam olduğunda Pierrot büyük bakır kutuyu bir el arabasına koyup şatoya gitmiş. Bayan Baron kocasının öfkesini hafifletmek için elinden geleni yapan sevimli ve iyi kalpli bir kadınmış. Bir kız ikisi erkek olan üç güzel çocuğu varmış. Pierrot harika bir şekilde karşılanmış. Onu okşayıp pastalar vermişler ve Bayan Baron avucuna para sıkıştırmış. İlk gün Pierrot kuklalarına yalnızca ilk komediyi oynattırmış. İzleyenler oyunu çok beğenmişler ve ertesi gün Pierrot'nun yine gelmesini istemişler. İkinci gün çocuk ikinci komediyi oynatmış ve bu böylece on ikinci

güne kadar devam etmiş. Bittiğindeyse yeniden başlamasını istemişler. Böylece Pierrot şatoya her gün gider olmuş. Çiftliğe okşanmadan, pasta ya da para almadan asla dönmüyormuş. Oğlunun her akşam eve cepleri dolu döndüğünü gören değirmenci sonunda Bayan Yağmur'un hediyesinin değerini anlamış.

Pierrot'yla aynı yaşta olan Bayan Baron'un küçük kızı kukla komedilerini çılginca seviyormuş. Kızın adı Marguerite'miş. Dünyanın en güzel mavi gözlerine ve sarı saçlarına sahipmiş. Üstelik aynı zamanda sakin, tatlı ve iyi kalpliymiş de ki bu da güzel olmaktan çok daha değerliymiş. Pierrot onu çok seviyormuş. Bayan Marguerite'in de çocuğa karşı ilgisi varmış. Bir akşam gösteriden sonra kız iç çekerek şöyle demiş:

"Harika bir tiyatron olduğu için çok şanslısın Pierrot. Bayan Yağmur sana prenseslere layık bir oyuncak vermiş."

"Küçükhanım, hoşunuza giden bir şeye sahip olmaktan dolayı öylesine mutluyum ki onu size verebilirim. Tiyatromun bir prensese layık olduğunu düşünüyorsanız belki de onu kendinize layık bulursunuz. Onu size tüm kalbimle hediye ediyorum."

Marguerite büyük bir arzuyla hediyyeyi kabul etmiş fakat Bayan Baron buna karşı çıkmış ve şöyle demiş:

"Pierrot, sen çok cömert bir çocuksun. Sihirli ku-

tunu kendine sakla. Kızım onu senin elinden almak istemiyor."

"Bırakın onu," demiş Baron, "eğer tiyatrosunu Marguerite'e vermek istiyorsa onu engellemek gerekmez. Kendini üzme çocuğum. Kızım hediyeyi hiç nazlanmadan kabul edecek."

"Küçükhanım," demiş Pierrot yeniden, "tiyatro sizindir. İşte sihirli sopa. Kuklalarla istediğiniz kadar eğlenin."

Jean-Pierre oğlunun bakır kutuyu kıza verdiğini öğrenince sinirlenmiş.

"Kızmayın babacığım," demiş Pierrot. "Kutuyu ve sopayı verdim, ama yanı yaldızlı kitap hâlâ bende.

Göreceksiniz yarın komediyi okumam için her zamanki gibi beni almaya gelecekler."

Değirmenci adam hiçbir şey dinlemiyormuş. Çocuğu dövmeğe hazırlanırken neyse ki Claudine Pierrot'yu kucasına almış.

"Jean-Pierre," demiş kadın kocasına, "oğlumuz senden çok biliyor. Dediği mantıklı. Onu dövmeden önce en azından yarına kadar bekle."

Şatodan bir hizmetçi ertesi gün her zamanki gibi Pierrot'yu almaya gelmiş çünkü kuklaları konuşturmak için Pierrot'ya ihtiyaç varmış. Oyun bittiğinde Marguerite iç çekerek şöyle demiş:

"Sevgili Pierrot, yanı yaldızlı kitabı bana vermezsen güzel hediyen benim hiçbir işime yaramayacak."

"İşte kitap," diye cevap vermiş Pierrot. "Size gösteriyi bizzat sunmanın keyfine varmak için onu saklıyordum, ama madem onu almak istiyorsunuz onu size veriyorum."

Yanı yaldızlı kitabın artık oğlunda olmadığını öğrenen Jean-Pierre korkunç şekilde sinirlenmiş.

"Babacığım," demiş Pierrot, "Bayan Marguerite'i mutlu etme sevincine dayanamadım, umarım bunun yararını görürüz. Bay Baron bizi bir daha rahatsız etmeyecek, Bayan Baron da onunla sizden yana konuşacak ve ben de dünyanın en tatlı kızının sevgisini kazanmış olacağım."

Değirmenci adam bu sefer kesinlikle çocuğu

dövmek niyetindeymiş. Neyse ki Claudine Pierrot'yu uzaklaştırarak şöyle demiş:

"Biraz bekle Jean-Pierre, en azından çocuğumun dediği gerçekleşecek mi bir bakalım."

Fakat ertesi gün şatonun hizmetçisi her zaman geldiği gibi gelmemiş.

"Bana artık ihtiyaçları yok, beni unuttular," demiş Pierrot, "ama Bayan Marguerite'i mutlu ettiğim için hiçbir şeye üzülmiyorum."

IX

Pierrot'nun artık şatoya gelmiyor oluşu Marguerite'in suçu değilmiş. Komediye okuması için onun gidip alınmasını istemiş. Baron, oyunun çocukların yaşlı bakıcısı tarafından okunmasının daha iyi olacağını, Pierrot'dan vazgeçebileceklerini söylemiş. Bakıcı kadın burnunu sıkkan kocaman bir gözlük taktığından genizden gelen ve tekdüze bir ses çıkarır, bu yüzden gösterinin bütün büyüğü bozulurmuş. Çocuklar Pierrot'yu özlemle arıyorlar, Marguerite ise yanı yaldızlı kitabı ondan istediği için kendine kızıyormuş.

Bir gün komşu beyin kızı şatoya gelmiş. Kızı eğlendirmek üzere ona harika tiyatro-
dan bir gösteri izlet-

mişler. Kız beğenisini ve sevincini daha yeni belirtmiş ki Marguerite atılmış:

"Sevgili dostum, madem tiyatrom hoşunuza gitti onu size vermekten mutluluk duyarım. Alın onu evinize götürün."

Küçük kız bu güzel hediye kabul etmiş, arkadaşına içtenlikle sarılmış ve bakır kutuyu, sopayı ve yarı yaldızlı kitabı alıp gitmiş. O sırada avda olan Baron Marguerite'in yaptığı şeyi öğrendiğinde çok kızmış ve kızı dövmek istemiş fakat Bayan Baron buna karşı gelerek şöyle demiş:

"Eğer Marguerite'imiz cömertse, bu, düzeltilmesini asla istemediğim iyi ve az rastlanan bir kusurdur."

O sırada, artık bir tiyatroları olmadığından çocukların canları çok sıkılıyormuş. Her zaman oynadıkları oyunlar artık onları eğlendirmiyor, sabahtan akşama kadar esneyip duruyorlarmış.

"En azından Pierrot burada olsaydı, o bize Jasmin ile Prens Églantine'in hikâyesini anlatırdı."

Derken Pierrot evden aldırılmış.

"Arkadaşlar," demiş Pierrot çocuklara, "üzülmeyin. Harika gösteriyi vermekle iyi ettiniz. Cömert olduğunuzdan dolayı asla pişman olmayın. Ben bir marangoz ustasının yanında çalışıyorum. Size kendi ellerimle başka bir tahtadan tiyatro yapacağım. Diğeri kadar güzel olmayacak ve küçük oyuncular o kadar iyi hareket etmeyecekler, ama ben Şövalye Jasmin'in komedisini hatırlamaya çalışacağım ve unuttuğum yerlerin yerine kelimeler bularak size onu okuyacağım."

Pierrot marangoz aletlerini almaya gitmiş. Testereyle tahtaları kesmiş ve kulisleri

ve yer lambalarıyla bir tiyatro inşa etmiş. Kâğıttan dekorları boyamış. Üzerine taş resimleri çizdiği büyük bir reşel kavanozu bir kalenin kulesini temsil ediyormuş. O çalışırken Bayan Baron

bezden küçük bebekler yapıyor, oyuncuları saten ve muslin kumaşlardan kestiği parçalarla giydiriyormuş. Şövalye Jasmin'in güzel bir beyaz mantosu, Prenses Églantine'in de pembe ipekten bir elbisesi varmış.

Diğer tüm oyuncuların kısa sürede tamamlanmış. Onları kafalarının ucundan demir bir telle bağlamışlar. Kırmızı bir sabahlık astarı tiyatronun perdesi yerine geçmiş. Mumlar yakılmış, Pierrot oyuncularını toplamış, sonra üç vuruşu yapmış ve oyun başlamış.

ŞÖVALYE JASMIN
VE
PRENSES ÉGLANTINE

Bayan Yağmur tarafından
üç bölümlük bir kukla komedisi

Komedideki kişiler:

ARTHUS, İngiltere Kralı (alçak ses)

ÉGLANTINE, kızı (tatlı ve ince ses)

CHRISTIAN, Danimarka Prensi (tiz ses)

ŞÖVALYE JASMIN (doğal ses)

PAQUERETTE, prensesin özel hizmetçisi (bas sesi)

GULDENSTERN, Danimarkalı general (barok ses)

İNGİLİZ NEDİMLER VE DANİMARKALI ASKERLER

HAYVAN KOLEKSİYONUNUN BULUNDUĞU

YERDEKİ ASLAN

(Not: Danimarka Ordusu demir telleri tek elle
tutulabilen on iki adet kuklayla oynatılabilir.)

BİRİNCİ PERDE

Tiyatro Londra'daki Arthus Sarayı'nın bahçesini temsil etmektedir.

SAHNE I

(Not: İlk üç sahne boyunca hiç hareket etmemesi gereken prenses bir çiviye asılabilir.)

ÉGLANTINE. PAQUERETTE

PAQUERETTE

Küçükhanım, sevgili prenses, bana böyle sırtınızı dönmeyin, rica ederim. Bana bakın biraz; ben sizin dostunuz Paquerette'im. Sıkıntınızı söyleyin bana... Cevap vermeyecek misiniz? Bu bahçede kaldığınız sekiz günden beri yemek yemek için bile ağzınızı açmak istemediniz. Bu sizi hasta edebilir, ki zaten

yüzünüzdeki solgunluğu görebiliyorum. Bu kadar uzun süredir sessizliğinizi koruduğunuza göre oldukça üzgün olmalısınız. En azından küçük parmağınızı sallayın ki ölü mü yoksa canlı mı olduğunuz anlaşılsın. Bugün müstakbel kocanız bahçeye gelecek... Hey! Ne diyorsunuz? Sanki iç çektiniz gibi geldi. Yoksa bu düğün sizin canınızı mı sıkıyor? Halbuki Prens Christian sevimli bir beyefendi. Size Danimarka'dan harika hediyeler getirdi, sizse onlara bakmadınız bile. Onu henüz tanımadığınıza göre nasıl olur da bu prens hoşunuza gitmez? Hadi küçükhanım, heykel gibi hareketsiz durmayın. Babanız kral en sonunda sinirlenecek ve yine kımıldanmak istemediğinizi gördüğünde sizi bir dolaba kapatacak. İşte tam bu sırada şu taraftan gelene bakın. Hızlı hızlı yürüyor. Ben tüyüyorum çünkü vücudunun titreyişinden kızgın olduğunu görebiliyorum.

SAHNE II

ÉGLANTINE. KRAL ARTHUS

KRAL

Nankör kız, sonunda şu bitip tükenmek bilmeyen sessizliğe bir son verecek misiniz? Küçük bir hareketle bulunmaya ve en azından babanıza cevap veremeye tenezzül edecek misiniz? Üzüntünüzün sebebini söyleyin bana. Konuşun, sizi dinliyorum... Susuyor musunuz? Bu inatçılık dayanılmaz olmaya başladı.

Sabırım taşmak üzere. Ayağınızı denk alın kızım; beni otoritemi kullanmak zorunda bırakmayın, pişman olabilirsiniz. Prens Christian Danimarka'dan geldi, size kur yapmaya gelecek. Onu güzel bir şekilde karşılamaya hazırlanın. İşte şu taraftan yaklaşıyor. Tanrı aşkına Églantine, size dediklerine karşılık verin.

SAHNE III

AYNI KİŞİLER. PRENS CHRISTIAN

KRAL

Yaklaşın sevgili damadım. Kızım da tıpkı benim gibi sizi Londra'da görmekten dolayı çok mutlu.

CHRISTIAN. selamlayarak

Eşsiz prenses, Büyük Brötanya'nın gülü, bütün Danimarka benim soylu kişiliğim altında önünüzde eğilmektedir. Ülkelerimiz arasındaki savaş hiç sona ermedi, fakat bundan sonra kılıcımı sadece nasıl ben şövalyelerin en yiğidiysem sizin de güzeller güzeli olduğunuzu haykırmak için çekeceğim. (Parmak uçlarında bir kez döner)

KRAL. kızına alçak sesle

Selamlayın öyleyse, Églantine. Cevap verin. (Yüksek sesle) Saygıdeğer Christian, kızım iltifatlarınızdan öylesine etkilendi ki cevap vermeye cesaret edemiyor.

Çekingenliğini ve deneyimsizliğini bağışlayın. Beni onunla bir saniye yalnız bırakın, ben onun dilini çözerim.

CHRISTIAN

Memnuniyetle beyefendi. Bir dakika sonra, eşsiz Églantine'in dili çözülünce geri geleceğim. (Birçok kez dönerek dışarı çıkar)

SAHNE IV

KRAL, ÉGLANTINE

KRAL

Zavallı çocuk! Beni umutsuz mu bırakmak istiyorsunuz? Beni ne kadar çirkin bir duruma soktuğunuzu gördünüz mü? Danimarka prensine kızımın bir heykel gibi hareketsiz olduğunu itiraf etmem gerekse herhalde utancımdan hasta olurum. Siz, kalenin dibinde karanlık bir zindanda örümcekler ve tespih böcekleriyle birlikte kapalı kalmayı hak ediyorsunuz. Ama daha önce düğününüzün yapılmasını istiyorum. Elinizden tutulup kiliseye götürülmenizi ayarlayacağım. Eğer evet demek istemezseniz, onu ben kendim söyleyeceğim ve siz de zorla evlenmiş olacaksınız.

ÉGLANTINE. babasının ayaklarına atılarak

Ah! Haşmetlim, kızınıza acıyın. Beni nefret etti-

ğim şu prensle evlenmeye zorlamayın, yoksa gözlerinizin önünde öleceğim.

KRAL

Demek bu bitmek tükenmek bilmeyen sessizliğinizin sebebi buydu? Bu genç prensten neden nefret ediyorsunuz? Çok çirkin değil. Cesur ve zeki olduğunu da kendi söylüyor.

ÉGLANTINE

Haşmetlim, ben onu çirkin buluyorum ve eğer zeki ve cesur olsaydı bunu kendisi söylemezdi. Kendini beğenmişliğini ve kaypaklıklarını fark etmediniz mi?

KRAL

Onları operada alkışladığımıza göre kaypaklıkların ayıplanacak hiçbir tarafı yok. Bu, kurnazlığın, inceliğin ve iyi eğitilmişliğin işaretidir.

ÉGLANTINE

Aslında sevgili babacığım genç prensin aptal ve zevzekten başka bir şey olmadığını size açıkça ispatlarım, beni onunla evlendirmeyin. Zaten perilerin de bu evliliğe karşı çıktığını bilin.

KRAL

Ah Tanrım! Bu işte bir bit yeniği var. Ya periler de işe karışırsa biz ne yaparız? Peki ama prensin aptal ve zevzek olduğunu nasıl kanıtlayacaksınız?

ÉGLANTINE

Bu beni ilgilendirir. Siz çağırın onu.

KRAL. seslenerek

Saygıdeğer Christian, yaklaşın. Kızım sizinle konuşmayı arzuluyor. Neyse ki dili çözüldü.

SAHNE V

AYNI KİŞİLER. CHRISTIAN

ÉGLANTINE

Görkemli prensim, sizinle evlenmeden önce doğumum sırasında meydana gelen tuhaf olayı size anlatmam lazım. Sütannem beni kucağında taşıırken duvardan bir peri çıkmış, sopasının ucuyla dokunarak bana bir sürü yetenek vermiş. Bu peri benimle zekâ yarışına girebilecek ve düğün günümde hayatımı kurtaracak bir şövalyeyle evleneceğimi söylemiş.

CHRISTIAN

Sevimli Églantine, bu kehanetin benim için hiçbir korkutucu tarafı yok. Zekâlarımızı yarıştıralım, bunu çok isterim. Adamlarım benim çok zeki olduğumu söylerler. Tehlikeye mi maruz kaldınız? Hayatınızı kurtarmaya hazırım. (Salına salına yürür ve parmaklarının ucunda dönüşler yapar)

ÉGLANTINE

Peri hiç kuşkusuz size bugün hayatımı kurtarma fırsatını sağlayacaktır. Zekâ yarışına gelince; babamın arzusunu göz önüne alarak onu çok basit bir sınava indirgeyeceğim: Size bir bilmeceyi çözmenizi teklif edeceğim. Eğer sözcüğü bulursanız evleneceğiz, ama eğer bulamazsanız dünyada hiçbir şey sizin

karınız olmamı sağlayamaz. Söyleyin öyleyse lütfen, yalnız kaldığında kötü bir kokusu olup diğer çiçeklerle bir araya konduğunda harika kokan, aynı zamanda etrafını saranla ihtişamını paylaşan çiçek hangisidir? İçinde olduğu buketlerde ilk o solarken yanındakiler kendilerini daha uzun süre korurlar. Güzel ve kendini beğenmiş bir kadın süsleme yapmak için yalnızca bu çiçeği arzular, oysa ağırbaşlı olanı daha çok diğerlerini tercih eder.

CHRISTIAN

Sevimli Églantine, ben bitkilerden anlamam ama eğer bahçede dolaşıp düşünmem için bana bir on beş dakika verirseniz o olağanüstü çiçeği kesinlikle bulurum.

ÉGLANTINE

Dolaşın bey. Cevabınızı bekleyeceğim.

(Christian salınarak çıkar)

KRAL

Kızım, prensin bu çiçeğin ne olduğunu bulmasını nasıl istersiniz? Bahçemde onlardan o kadar çok var ki onu ben bile bulamam.

ÉGLANTINE

Prens benimle evlenmek istiyorsa her şeye rağmen bilmeceyi çözmesi gerekiyor çünkü işte perinin son sözleri: "Eğer Églantine bilmeceyi bilemeyen ve hayatını kurtaramayan bir prensle evlenirse heykele dönüşecek." Sevgili babacığım bu sabah sözün kullanımını neredeyse kaybettiğimi gördünüz. Perinin canını sıkmamak için kendinizi tutun. Kehaneti gerçekleştirecektir.

KRAL

Yazık! Ne macera! Yine de eğer söz konusu olan sizi yalnızca dilsiz görmekse, buna dayanabilirim ama kızımın bir heykel olması! Bu düşünce kesinlikle dayanılmaz. Kendimi çok üzgün hissediyorum, odama gidip ağlamaya çalışacağım.

(Çıkar)

İKİNCİ PERDE

Tiyatro bahçenin başka bir bölümünü temsil etmektedir.

SAHNE I

ÉGLANTINE, ŞÖVALYE JASMIN

ŞÖVALYE

Bilin bakalım ne öğrendim prenses? Bugün bir yabancıyla evleniyormuşsunuz. Eş olarak beni seçeceğinize dair bana söz vermiştiniz, ne yazık! Ben yalnızca fakir bir şövalyeyim, oysa siz Danimarka kraliçesi olmak istiyorsunuz. Umut etmekten başka çarem olmadığını görüyorum. Size allahaismarladık demek ve sizi son bir kez daha görebilmek için gelmiştim. Yarın kutsal topraklara doğru yola çıkıyorum, Türklere karşı savaşta ölümü arayacağım.

ÉGLANTINE

Nankör! Ben rakibinizi uzaklaştırmak için bunca eziyete katlanırken siz bana sitem etme cesaretini gösteriyorsunuz! Filistin'e gitmek yerine siz asıl beni hak etmeyi düşünün.

ŞÖVALYE

Bunun için ne yapmam gerekiyor güzel Églantine? Ben her şeyi yapabilirim. Nehirlerde yüzer, ateşlerden atlarım. Getirin bana aslanları dövüşeyim; yılanları, ejderhaları kılıktan geçireyim.

ÉGLANTINE

Perinin buyurduğu gibi sadece hayatımı kurtarma fırsatının gelmesini beklemek gerekiyor. Sakin olmalı, öyle ağaçların üstünden, bahçelerden atlamamalı-sınız. Ağırbaşlı olup rakibinizin varlığını hoşgörüyle karşılamalısınız.

ŞÖVALYE

Hah! Nasıl yapabilirim ki prenses? Aşk beni zıplatıyor. Kıskançlık, endişe beni ağaçların üstünden atlatıyor. Kendimi engelleyemiyorum.

ÉGLANTINE

İstiyorsanız atlayın öyleyse. Herkes aşkınızı ve kıskançlığınızı görür, bundan babama bahsedilir, ben kaleye hapsedilirim, siz asla kocam olamazsınız ve ben de üzüntüden ölürüm.

ŞÖVALYE

Ah! Size karşı gelmek affedilemez bir zayıflık olurdu sevgili Églantine. Sizi hak etmek için mantıklı olacağım. Bakın, artık hiç atlamıyorum, bir doktor gibi bacaklarımın üstünde hareketsiz duruyorum. Yalnızca aşk beni böyle değiştirebilir; yalnızca aşk ve az önce duyduğum sevimli sözcüklerin verdiği umut. En azından önünüzde diz çöküp elinizi öpmeme izin verin.

ÉGLANTINE

Hayır şövalye. Bu uygun olmaz; zaten mantonunuzun şeritleri elbisemin işlemelerine takılacak, biz de onları birbirinden ayıramayacağız ve böylece önümde diz çöktüğünüzü herkes görecektir. Sevginizin aşırılığı hoşuma gidiyor tabii ki. Hoşça kalın şövalye, ben biraz odamda iç çekeceğim, içim çok sıkıntılı. (Çıkar)

SAHNE II

JASMIN, CHRISTIAN bir kelebeğin peşinden gelir.

ŞÖVALYE, kendi kendine

Kelebeğin peşinden giden bu yabancı da kim? Bir şey demeden izleyelim bakalım.

CHRISTIAN

İşte bir çiçeğe kondu. Bu bir lale. Kelebek onu

tanımalı. Prensese gizemli çiçeğin lale olduğunu söyleyeceğim. İşte saraydan biri.

ŞÖVALYE, yaklaşır.

Şüphesiz siz bir yabancısınız değil mi beyefendi?

CHRISTIAN

Evet beyefendi, ben Danimarka prensinin yardımcıyım, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bir bilmece üzerinde düşünüyordum. Belki de bana yardımcı olabilirsiniz: Kendinden daha az gösterişli çiçeklerin yanındayken çekiciliği iki katına çıkan çiçek hangisidir? Güzel ve kendini beğenen bir kadın ona komşularından önce sahip olmayı arzular fakat ağırbaşlı bir kadın daha kalıcı olan diğerlerini isteyecektir.

ŞÖVALYE

Bu, gençlik olmalı beyefendi. Yetenek ve erdemle birlikteyse parlaklığı iki katına çıkar. O geçicidir, diğerleriyse kalıcı. Uçarı kadın başka özellik aramaz, ağırbaşlı biri ise gençliğe göğüs geren yetenek ve erdem daha çok isteyecektir.

CHRISTIAN

Çok teşekkür ederim beyefendi. Haklısınız. Bu doğru. Hemen kral ile prensesi bulmaya gidiyorum.

Ne mutlu! BİLMECEYİ ÇÖZDÜM. Ah! Danimarka prensi zeki olduğu için ne kadar da mutlu! (Parmaklarının ucunda dönerek çıkar)

SAHNE III

ŞÖVALYE, yalnız

Ne dedi o? Prensisi bulmak! BİLMECEYİ ÇÖZMEK! Yüce Tanrım! Kendi kazdığım kuyuya mı düşeceğim yoksa? Yoksa bu yabancı Danimarka prensi miydi? Ah! Kendimi boğmaktan başka yapacak şeyim kalmadı. Kıskançlık yüreğimi parçalıyor. Güzel Églantine'e verdiğim sözlerle rağmen tutkumu saklayamıyorum. Bu kötü bir işkence. (Ağaçların üstünden ve çiçeklerden atlar) Ben buna daha fazla dayanamıyorum. Aşk bana binlerce saçmalık yaptırıyor. Hadi bakalım, prensisi aramaya gidelim ve eğer hâlâ zaman varsa rakibimin önüne geçelim. (Çıkar)

ÜÇÜNCÜ PERDE

Dekor kaleyi temsil eder.

SAHNE I

KRAL VE ADAMLARI, PRENS CHRISTIAN VE
ŞÖVALYE JASMIN kalenin tepesindedirler,
ÉGLANTINE kulenin altındadır

ÉGLANTINE

Tanrım, ben şimdi ne yapacağım? Danimarka prensi bilmeceyi şimdiden çözdü. Eşim olmayı hak etmek için yalnızca hayatımı kurtarması yeterli. Peri odama geldi ve hiçbir şeyden korkmamamı söyledi ama eğer ki niyeti beni şu sevmediğim Christian'la evlendirmekse işte o zaman kraliçelerin en mutsuzu olurum. Buna asla razı olmam. Yeniden heykel olmayı tercih ederim.

KRAL. kulenin tepesinden

Şu kulenin manzarasını seyredin damadım. Uzakta uzanan şu ovalara, ufuktaki denize bakın. Ne kadar da güzel öyle değil mi?

CHRISTIAN

Çok güzel haşmetlim. Burada soluduğumuz temiz hava düğün yemeği için iştahımızı açacak. Biraz-

dan yeni bilmeceler bilmeye çalışarak eğleniriz, ne de olsa ben bu konuda çok becerikliyim.

ÉGLANTINE

Yüce Tanrım! Yukarıda öfkeden deliye dönmüş gibi hareket eden şövalyeyi görüyorum. Dikkatsiz hareketler yapacak. Peri beni yüzüstü bırakıyor. Ah zavallı Églantine! Ölmekten başka çaren kalmadı.

SAHNE II

AYNI KİŞİLER. PAQUERETTE, koşarak

PAQUERETTE

Küçükhanım, çabuk gelin, aslan kafesini kırdı. Bu tarafa doğru koşuyor. Eğer hemen kaçmazsanız sizi parçalayacak. (Kaçar)

ÉGLANTINE

İmdat! İmdat! Aslan kafesini kırmış. İşte bana doğru geliyor. Mahvoldum. Beni parçalayacak. İmdat! Babacığım!

KRAL, kulenin tepesinden

Biraz bekleyin kızım, askerlerimle aşağı ineceğim ve aslanı öldüreceğiz.

ÉGLANTINE

Ne kadar yazık! Babacığım aşağı inmeniz on beş dakikanızı alır, oysa aslan iki adım ötede. Beni yiyebilir. Kuleden aşağı atlayın, yoksa öleceğim.

KRAL

Zavallı kızım benim, ben artık iki yüz adımlık bu duvardan atlayacak kadar çevik değilim.

ÉGLANTINE

Bey Christian, işte hayatımı kurtarma fırsatı. Atlayın, hadi kaleden aşağıya atlayın.

CHRISTIAN

Küçükhanım, eğer atlarsam en azından kolumla bacağımı kırarım ve kırık bir kol ve bacakla aslanı nasıl öldürebilirim ki?

ÉGLANTINE

Peki ya siz şövalye, sevgili Jasmin, çocukluk arkadaşım, beni bu korkunç aslanın yemesine izin mi vereceksiniz? Kükremelerini duyuyorsunuz. İşte, işte geliyor. (Aslan kuliste kükre ve sahneye sıçrayarak gelir)

ŞÖVALYE. kulenin tepesinden

Sakin olun prenses, yardımınıza uçarak geliyorum, kemiklerim kırılacak olsa bile. (Kuleden aşağı atlar, aslana doğru koşar ve onu öldürür)

ÉGLANTINE

Hayatımı kurtardınız şövalye, eşim olmayı hak ediyorsunuz. Neden Danimarka prensi bilmeceyi çözdü ki sanki!

ŞÖVALYE

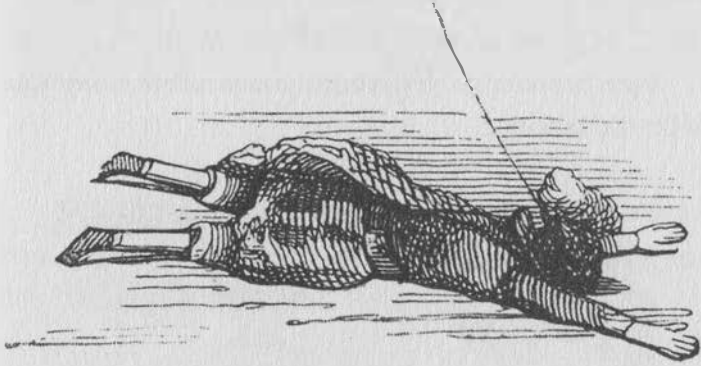
Bilmeceyi ben çözdüm. Cevabı ona az önce söyledim.

ÉGLANTINE

Ah! Ne kadar sevindim! Peri beni yanıltmadı. Siz benim kocam olacaksınız. Şimdilik, şövalye önümde diz çökebilirsiniz ve eğer mantonuz elbiseme takılacak olursa bunun artık hiçbir önemi olmaz.

CHRISTIAN

Kimse Şövalye Jasmin'in beni cesurlukta geçtiğini söyleyemez. O atladıysa ben de atlarım. (Aşağı atlar ve kulenin dibinde hareketsiz kalakalır)

KRAL

Ah ne üzücü bir kaza! Prens kafasını kırdı, onarılamamasından korkuyorum. Her ne kadar birçok baba kızlarını kafasız adamlarla evlendirseler de benim onları taklit etmem gerekmez. Fakat o da nesi! İlerleyen bir ordu görüyorum. Bunlar ölen prenslerinin öcünü almaya gelen Danimarkalılar. Ne yazık! Ben kuleden inmeden tüm krallığımı harap edecek zamanları olacak. Saldırıyı haber veren trompeti şimdiden duyuyorum. (Trompet duyulur)

ŞÖVALYE

Onlarla savaşmaya hazırım haşmetlim. Onları ülkelerine geri göndereceğim.

SAHNE III

AYNI KİŞİLER. GENERAL GULDENSTERN,

Danimarkalıların başında

GULDENSTERN

Bize prensimizi geri verin, yoksa şehri yakıp tüm halkı öldüreceğiz.

ŞÖVALYE

İşte prensiniz, götürün onu da sizden kurtulalım.

GULDENSTERN

Ben bu prensi kabul etmiyorum. Bana kafası sağlam, ikiye yarılmamış, iyi durumda bir Christian lazımdır. Kurtarıcımızın kafasını kırdığınıza göre yenisinin parasını ödeyeceksiniz.

ŞÖVALYE

O kendi kafasını isteyerek kırdı. İngiltere'den

hemen çıkın aşağılık yabancı, yoksa başınız benimle derde girecek.

GULDENSTERN

Askerler! D v n şu şövalyeyi. Bağılayın ve geber-
tin onu. Yaşasın Danimarka! İntikam! İntikam! Lond-
ra şehrini top ateşine tatalım.

şöVALYE

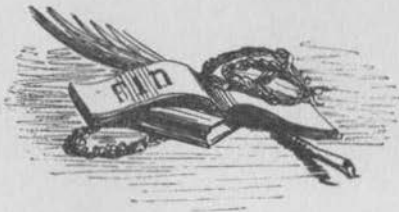
Size engel olacağım. Yaşasın İngiltere! (Danimarka-
lılara doğru atılır ve onları tekmeler) Haşmetlim, krallığınız
düşmanların elinden kurtuldu.

KRAL, kulenin tepesinden

Cesur Jasmin, kızımı hak ettin, onu sana veriyö-
rum. Buradan iner inmez sizi evlendireceğiz ve sen
benim v risim olacaksın. Fakat ben Danimarka'nın
bana korkunç bir savaş açmasından çok korkuyorum.

 GLANTINE

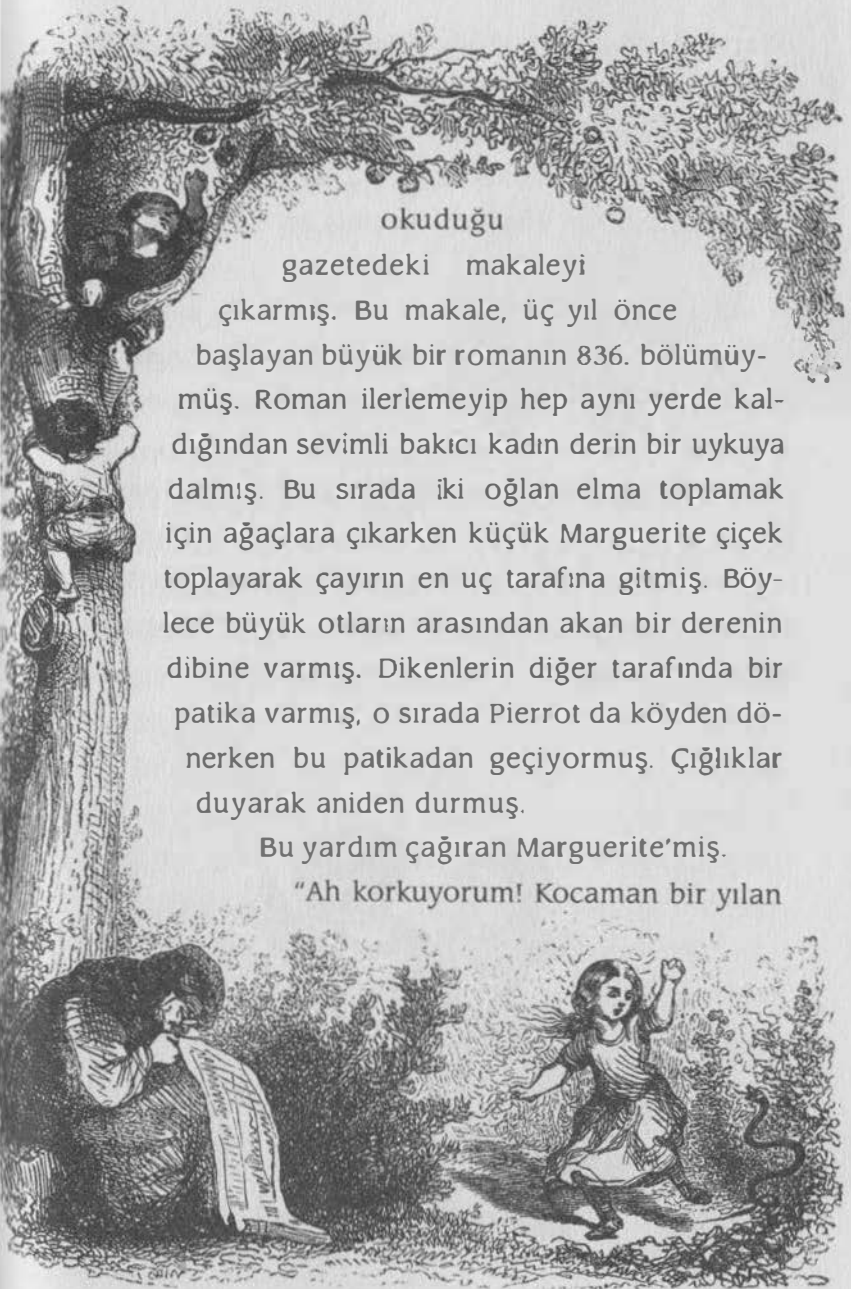
Hayır sevgili babacığım, savaş olmayacak çünkü
baksana oyun sona erdi. Perde kapanıyor, mumlar
sönüyor. Bize de halkı selamlayıp ettiğimiz tüm boş
laflardan dolayı onlardan af dilemek kalıyor.

X

Oyunun temsilinden birkaç gün sonra Bay Baron' un çocukları yaşlı bakıcılarıyla dolaşıyorlarmış. Çocuklar bir çayırılıkta oynayıp koşarken kadın da çimenlerde oturuyormuş. Bakıcı kadın zaman geçirmek için gözlüğünü takmış, cebinden büyük bir dikkat ve ilgiyle

okuduğu

gazetedeeki makaleyi

ıkarmış. Bu makale, üç yıl önce başlayan büyük bir romanın 836. blmy-mş. Roman ilerlemeyip hep aynı yerde kaldığından sevimli bakıcı kadın derin bir uykuya dalmış. Bu sırada iki oğlan elma toplamak için ağaçlara çıkarken kk Marguerite ek toplayarak çayırın en u tarafına gitmiş. By-lece büyük otların arasından akan bir derenin dibine varmış. Dikenlerin diğer tarafında bir patika varmış, o sırada Pierrot da köyden d-nerken bu patikadan geçiyormuş. ığlıklar duyarak aniden durmuş.

Bu yardım çağıran Marguerite'miş.

"Ah korkuyorum! Kocaman bir yılan

otların arasından sıyrıldı. Beni sokmak için bana doğru yaklaşıyor. Ağabeylerim, bayan bakıcı, beni kurtarmaya gelin! Ne yazık! Beni duymuyorlar. Belki de öleceğim," diyormuş kız.

Pierrot diken duvarını geçmiş ve çayırılığa dalmış.

"Korkmayın küçükhanım, gördüğünüz bir yılan değildi. Bu, ona dokunmazsanız sizi ısırmayacak bir engerektir, ama yine de sizi rahatlatmak için onu öldüreceğim," demiş çocuk.

Tahta ayakkabısının topuğuyla engereğin başını ezmiş.

"Ne kadar da cesursun!" demiş Marguerite. "Benimle şatoya gel, anneme hayatımı kurtardığını söylemek istiyorum."

"Ben böylesi büyük bir şeyi hak edecek bir şey yapmadım küçükhanım. Doğramacı ustamın yanına gitmem gerekiyor, ama başka bir zaman şatoya gelip sizi göreceğim."

"Git çalış arkadaşım. Bana yaptığın bu iyiliği unutmayacağım. Öpüşelim çünkü görüyorum ki bugün çok kirli değilsin."

Pierrot kızı iki yanağından öpmüş. Marguerite de onu öperken şöyle demiş:

"Eğer Azize Meryem dualarımı dinliyorsa, sen bir gün benim Jasmin'im, ben de senin Églantine'in olacağım."

Ertesi gün Bayan Baron çiftliğe gelmiş. Hemen Pierrot'yu öpmüş ve ona bir alet çantası ile içlerinde geometri yapıtları, biri eskiye ait diğeri Pharamond'dan Kral Robert'e kadar olan Fransa'nın tarihleri bulunan üzerleri deri kaplı bir düzine kitap vermiş. Daha sonra Claudine'e onu çocuğunun eğitiminde kullanmasını söyleyerek yüklü bir miktar para vermiş. Bilgiye boğulan Pierrot Bayan Baron'un gidişinin ardından kitapları açmış ve bir an önce cesur olduğu kadar bilgili de olabilmek için çalışmaya başlamış. Altı ayın sonunda kitaplarında ne varsa ezbere bili-

yormuş, Bayan Baron ona titizlikle okuyacağı başka kitaplar da vermiş. Kısa sürede köyün öğretmenliğine yükselmiş ve her akşam uyumadan önce rüyalarına şu küçük cümleyi eklermiş:

“Aziz Petrus; Azize Meryem’den tatlı Marguerite’in dileklerini kabul etmesini rica et. Günün birinde benim onun Şövalye Jasmin’i ve onun da benim Églantine’im olmasını sağla.”

XI

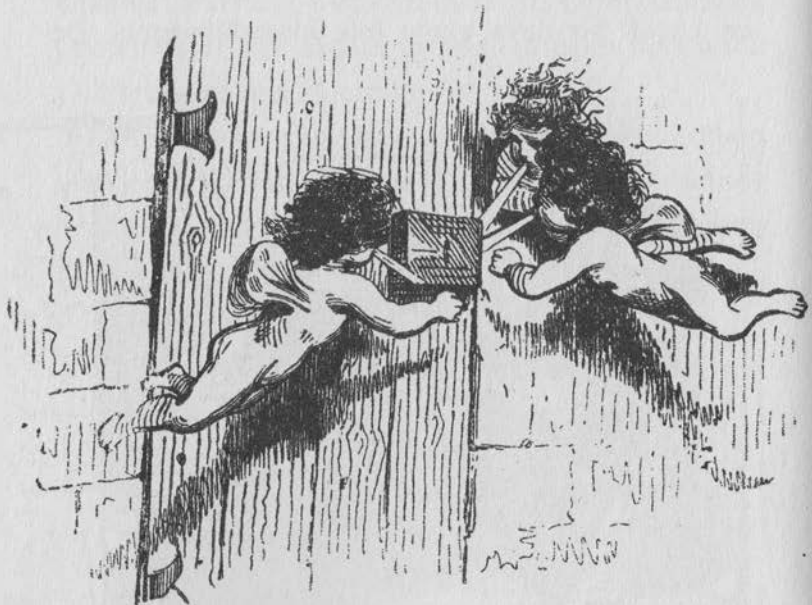
Bir akşam Jean-Pierre ile karısı sıkıca kapalı bir odada ateşin köşesinde sakın sakın oturuyorlarmış. Panjurlar kapalı ve pencereler de halılarla kaplıymış. Odada ve girişteki odada çift kapı varmış, böylelikle en küçük bir hava akımı bile hissedilmezmiş. De-

ğirmenci ile karısı Bayan Baron'un yaptığı iyiliklere sevinip mutluluklarının keyfini çıkarıyorlarmış, ta ki dışarıdan rüzgârın uğultusunu duyana kadar. Küçük periler çiftlikten içeri sızacak en ufak bir delik bile bulamamışlar. Bu sırada Claudine güçlkle kulak kabartarak perilerin konuşmalarına şahit olmuş:

"Nankör Jean-Pierre, her şeyini bize borçlusun ama bir sığınağı bile bize çok görüyorsun. Daha çok cam kırılсын, inleyip uğuldayabileceğimiz daha çok çatlak oluşsun! Anahtar deliğinden yavaşça üflemek bile zor oluyor."

"Acaba Bay Rüzgâr evimize bir kez daha mı girmek istiyor?" diye bağırmış Jean-Pierre biraz korkarak.

"Bunda kötü bir şey yok," demiş Claudine. "Eğer istiyorsa bırakalım girsin. Belki de kendimizi önceki seferki kadar rahat hissederiz."

Böyle konuşurken Claudine bütün kapıları açmış. Aynı anda Bay Rüzgâr belirmiş ve etrafında dönerek odaya girmiş. Mantosunun kuyruğu tavana kadar yükseliyor, kocaman kanatları evin yarısını kaplıyormuş.

"Vay vay! Burası değişmiş," demiş kalın sesiyle. "Aptallıklarına rağmen demek zengin oldun Bay Jean-Pierre? Bir marki¹ gibi yaşıyorsun. Bana bir berjer ver de yastıklarının üzerinde dinleneyim bay değirmenci."

Bay Rüzgâr öylesine güçlü bir kahkaha atmış ki

¹ Kont'un üstü, Dük'ün astı olan bir soyluluk ünvanı. Ayrıca derece olarak Baron'un üzerinde, Arşidük'ün altındadır. (Y.N.)

camlar zangırdamış ve küçük Pierrot zıplayarak uyanmış.

"Vay canına! Bu berjerde insan kendini çok iyi hissediyor. Sen cesur bir adamsın Jean-Pierre.

Hatalarını bağışlıyorum ve bu güzel karşılamandan dolayı sana teşekkür ediyorum, ama artık zengin olduğuna göre sana hiçbir şey vermiyorum. Elveda dostum."

Tam Bay Rüzgâr uçmaya hazırlanıyorken yatağının ucuna doğru kayan Pierrot birden odanın ve avlunun dört kapısını açivermiş. O anda Bay Rüzgâr'ın ayakları üzerinde sendelediğini ve berjerine düştüğünü görmüşler. Kocaman yanaklarının şişkinliği binlerce kırışıklık oluşturarak inmiş. Geniş göğsü daralmış, vücudu yavaş yavaş çökmüş, kanatları özgür

bir serçeninkilerden daha da küçülmüş. Bağırarak istemiş fakat sesi kısalmışçasına gırtlığından yalnızca ince ve boğuk bir ses çıkmış.

"Arkadaşlar beni tutmayın. Bu berbat bir oyun olmalı. Bana hava verin. Boğuluyorum,

yalvarırım pencereyi açın! Beni öldürmek istemiyorsunuz ya?"

"Rüzgâr ölmez," demiş Pierrot. "Seni yalnızca esir alacağız ve çıkmak için bizimle uzlaşman gerekecek."

"İyi insanlar," demiş Bay Rüzgâr, "Öyleyse benden ne istiyorsunuz?"

"Bana çok para lazım," demiş Jean-Pierre.

"Küçük altın fıçının içindeki devin bize attığı sopalar için tazminat istiyoruz," demiş Claudine.

"Ben şövalye ya da Baron olmak istiyorum!" demiş Pierrot.

"Bu eve gelmekle ne zavallılık, dikkatsizlik, delilik etmişim böyle! Dostlarım, size para ve küçük sihirli fıçılar veririm, ama şövalye ve baronları yalnızca kral yapar. Bırakın beni gideyim."

"Çıkamayacaksınız," diye bağırmış Claudine. "Pierrot haklı. Bizimle uzlaşmanız gerekiyor."

Bay Rüzgâr kaçmak için ümitsiz bir çaba sarf etmiş fakat o sırada Jean-Pierre, Claudine ve Pierrot ona doğru üflemeğe koyulmuşlar. Rüzgâr öylesine güçsüzmüş ki onlara hiçbir şekilde karşı koyamamış. Öylesine küçülmüş ve hafiflemiş ki onu tıpkı bir kuş tüyü gibi odanın bir ucundan diğerine savurmuşlar. Daha sonra onu sıkıca kapatılmış iki kapılı ve penceresiz bir odaya koymuşlar ve odayı iki kez kilitlemişler.

Jean-Pierre odanın anahtarını güçlükle çıkarıp anahtar deliğini macunla tıkadığı anda dışarının gürültüsü kesilmiş. Artık rüzgârı olmayan fırtına dinmiş; artık bulutlar dolaşamıyor, ağaçların yaprakları kımıldamıyor, değirmenin kanatları duruyormuş.

XII

Değirmenci, karısı ve küçük Pierrot Bay Rüzgâr'dan büyük miktarda bir fidyeyi nasıl alacaklarını konuşurlarken yağmurun sağanak şeklinde yağdığını ve küçük perilerin çatıda fısıldaştıklarını duymuşlar:

"Nankör Jean-Pierre. Biz seni zengin ettik, sense bizi evine bile almıyorsun! Arduvazların üzerinden, damlalıktan dereye akıyoruz. Daha çok kırık cam, daha çok delik duvar! Artık ne eşyalarını ıslatabiliyor ne de odana atlayabiliyoruz. Artık boşuna binlerce küçük damla halinde yağmak. Damla, damla, damla," demiş sesler.

"Acaba Bayan Yağmur yeniden gelmeye mi hazırlanıyor?" demiş değirmenci.

"Hemen pencereyi açalım," diye bağırmış Claudine. Pencere açılır açılmaz Bayan Yağmur içeri girmiş. Gözyaşları ip gibi akıyormuş. Giysileri ilk gelişinden daha ıslak ve burnu da nezleden dolayı daha şişkinmiş.

"Buraya ne oldu böyle?" diye sormuş kadın acıklı bir sesle. "Bu evi artık tanıyamıyorum. Bana iyi bir koltuk ver de biraz esneyip şu güzel dairede bir an sıkılabileyim. Ben sana mutluluk getirdim, şimdi gördüğüm şeye bak. Bakır kutuyla kenarı yaldızlı kitap Pierrot'ya yaradı. Artık bana ihtiyacınız olmadığına göre ben de başkalarına iyilik yaparım. Elveda dostlarım."

Yağmur tam pencereden süzülecekmış ki Claudine pencere kanatlarını, panjurları, çift perdeleri kapatıvermiş. Bayan Yağmur birdenbire bitkin bir halde koltuğuna düşmüş. Gözyaşları kesilmiş, burnunun şişliği inmiş, giysileri kurumuş. Yüzü gülümsüyor ve neredeyse renklenmiş görünüyormuş.

"Ah ne kadar da çaresizim! Beni esir aldılar!" diye bağırmış kadın daha tekdüze bir sesle. "Dostlarım, beni öldürmeyin, beni bu sıcak seraya kapatmayın. Kuruyorum! İmdat! Allah rızası için pencereyi açın!"

"Yağmur ölmeyi bilmez," demiş Pierrot. "Para vermeden kurtulamazsınız."

"Para vermek mi? Tanrım! Peki ne ödememi isti-

yorsunuz? Çabuk söyleyin. Daha fazla dayanamıyorum. Eğer bana bitkinliğimi, gözyaşlarımı, sıkıntımı ve nezlemi geri vermezseniz sinir krizi geçireceğim."

"Bu hiçbir işe yaramaz," demiş Jean-Pierre. "O zaman ben de tıpkı karım bayılacağı zaman yaptığım gibi suratınıza bir bardak su atarım. Bizimle uzlaşmanız gerek. Ben para istiyorum, Claudine sihirli bir yetenek, Pierrot da soylu mektuplar istiyor."

"Parayı ve sihirli yeteneği alacaksınız fakat Pierrot ancak kahramanlıklarıyla baron olabilir. Bırakın beni gideyim. Ah! Bu tuzağa düşmekle ne büyük bir aptallık ve düşüncesizlik ettim!"

Bayan Yağmur hıçkırıklara boğularak ağlıyor, elini yaş bulabilmek umuduyla gözlerine götürüyor fakat bir damla bile akıymıyormuş. Kadın kaçmak için son bir çaba göstermiş fakat Jean-Pierre'in elinde bir şemsiye, Claudine'de bir yatak tandırı ve Pierrot'da ise ateşte ısıtılmış bir havlu varmış. Yağmur kendin-

den geçip şöminenin halısına düşmüş. Bunun üzerine Claudine onu kaldırıp lavabonun içine atmış. Kadının borudan akıp sarnıcın dibine düştüğü duyulmuş. Sonra Jean-Pierre özenle kapağı kapattıktan sonra üzerine büyük bir taş koymuş.

Tam da o anda dışarıda nehirler inlemeyi kesmiş, damlalık boşalmış, ağaçların yaprakları kurumuş, toprak kalan suyu içmiş. Gökyüzü bulutlardan giydiği mantosunu çıkarıp üzerine yıldızlar serpilmiş giysisini giymiş. Parıldayan ay ise ışıklarını ovanın ucuna kadar gönderiyormuş.

XIII

O sırada Normandiya Dükü Guillaume İngiltere'yi fethetmek üzereymiş. Tüm askerlerini toplamış, diğer ülkelerden gelip savaşa katılmak isteyen beyleri de bayrakları altına çağırılmış. Şatosunda sıkılan Bay Baron çareyi yola çıkmakta bulmuş. Caen'e, Dük Guillaume'un yanına varmış. Ordu gemilere binip İngiltere kıyılarına yanaşmak üzere yola çıkmış. İngilizlerin önderi Prens Harold birlikleri Londra'da bir araya getiriyor ve krallığını savunmak için Guillaume'un önünde yürüyormuş. İki ordu Hastings Ovası'nda karşı karşıya gelmiş ve korkunç bir savaş başlamış.

Bayan Baron kocasından haber alamıyor, onun için çok endişeleniyormuş. Annelerinin üzüntülerini gören çocuklar artık aralarında oynamaya cesaret edemiyor, Bayan Marguerite ise babasının içinde olduğu tehlikeleri düşünerek ağlıyormuş. Bir gün Pier-

rot şatoya gelmiş ve herkesi büyük bir üzüntü içinde bulmuş.

"Kendinizi üzmeyin Bayan Baron ve siz sevgili Marguerite, gözyaşlarınızı silin. Bir saat içinde Bay Baron'dan haber alacaksınız," demiş Pierrot.

Pierrot çiftliğe koşmuş ve Bay Rüzgâr'ı hapsedikleri yere girmiş. Onu kanepeye uzanmış bulmuş. Öylesine hissizleşmiş ki, vücudu giysilerinin katlarından güçlkle gözüküyormuş.

"Ayağa kalkın Bay Rüzgâr," demiş Pierrot. "Size önemli bir görev vereceğim. Biraz hava alıp denizin üstünde özgürce koşmak istemez miydiniz?"

"Evet, tabii ki, çok isterim çünkü bu korkunç zindanda ölüp gidiyorum," diye cevap vermiş Rüzgâr.

"O zaman ben de size tarlaların anahtarını bir saatliğine vereceğim. Ama bana geri geleceğinize ve bu önemli görevi yerine getireceğinize söz vereceksiniz."

"Ne görevi? Çabuk konuş ve kapıları aç. Acele edelim. Gitmeye hazırım."

"Bir saniye," demiş Pierrot. "Öyle hemen gitmek yok. Önce elinizi şu İsa'lı haçın üzerine koyun ve İsa Hazretleri'nin, annesi Kutsal Bakire'nin ve yaratıcınız ve yaratıcım olan Tanrı'nın vücudu üzerine yemin edin."

"Peki tüm bu kutsal şeylerin üstüne ne sebeple yemin ediyorum?"

"Eğer etmezseniz size kapıları asla açmayacağım."

Bay Rüzgâr elini İsa'lı haçın üzerine koymuş ve yemini etmiş.

"Şimdi İngiltere'ye gidin. Bir çırpıda Dük Guillaume'un kampına uçun. Neler olduğuna bakın, bana Bay Baron'dan haber getirin. Bunun için size bir saat yeter, ama ben size iyilik olsun diye biraz kafa dinlemeniz için bir on beş dakika daha veriyorum," demiş Pierrot.

Pierrot kapıları açmış, Bay Rüzgâr kocaman bir nefes almış ve ciğerleri aniden balon gibi şişmiş. Kocaman kanatlarını açarak ağaçların ve çan kulelerinin üstünden korkunç bir inlemeyle fırlamış. Gideli bir saat on beş dakika olmuş ki Jean-Pierre geri geldiğini görmüş.

"Oh be! Ne kadar güzel bir gezinti yaptım! Çok iyi dinlendim. İki ordu Hastings Ovası'nda karşılaştılar.

Dük Guillaume kazandı. Harold öldü. Normandiyalılar Londra'ya yürüyorlar. Bay Baron iyi, kahramanca savaştı. Dük de ona cesaretinin ödülü olarak mal ve yüksek görev sözü vermiş."

"Çok iyi," demiş Pierrot kapıları kapatırken. "Çabukluğunuzdan dolayı size teşekkür ediyorum. Şimdi yarına kadar uyuyun."

Pierrot şatoya koşmuş ve bu mutlu haberleri Bayan Baron'a ve çocuklarına götürmüştü. Haberler iyi olunca kimse nereden öğrendiğini sormaya gerek duymamış. On beş gün sonra Bayan Baron kocasından Pierrot'nun dediklerinin kelimesi kelimesine aynısı yazan bir mektup almış. Ona teşekkür etmek için onu hediye ve şekerlemelere boğmuş ve ona arkadaşı Marguerite'i görmesi için her gün şatoya gelme izni vermiş.

XIV

Aylar ve yıllar akıp geçiyormuş. Pierrot günün birinde on dört yaşına basmış. İri ve güçlü olduğundan İngiltere'ye gidip para kazanmak istemiş. Bayan Baron'a veda edip çocukları öpmüş. Ona hazırlanmış bir valiz, para, bir at ve yiyecek vermişler. Marguerite

çocuğa sevgisinin güvencesi olarak güzel bir mendil işlemiş. Jean-Pierre oğluna iyi şans dilemiş, Claudine de onu ağlayarak bağrına basmış.

"Sakin ağlamayın. Belki de yakında zengin ve büyük bir bey olarak geri dönerim. Bay Rüzgâr ile Bayan Yağmur'u sakın elinizden kaçırmayın. Onları her sabah İngiltere'ye yollayın. Size benden haber getireceklerdir, ben de onları Dük Guillaume'un hizmeti için kullanacağım. Onlara dışarı çıkmaları için izin vermeden önce kutsal yemini söyletmeyi unutmayın."

Claudine oğlunun talimatlarını tam olarak yerine getireceğine söz vermiş. Pierrot atına binmiş ve Marguerite'in işlediği mendili göğsüne bastırarak yola çıkmış. Brötanya'nın bir bölümünü geçtikten sonra üç günün sonunda Caen'e varmış. İngiltere'den geçen Normandiyalılar onu gemilerine almışlar. Marguerite'in tam da o sırada dışarı çıkmasına izin verdiği Bay Rüzgâr yelkenlere üflüyormuş. Pierrot Dük Guillaume'un yaşadığı Londra'ya on beşinci günde varmış. Saray erkânıyla tanışma fırsatının gelmesini beklerken küçük bir handa kalmış. Bir sabah pencereden bakarken Pierrot Bay Rüzgâr'ın kendisine doğru koştuğunu görmüş. Rüzgâr ona şöyle demiş:

"Emrine amadeyim Pierrot. Annen nasıl olduğunu bilmek ve hizmetime ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek için beni yolladı."

"Anneme onu çok sevdiğimi ve iyi olduğumu söyleyin. Sizden bugün için isteyeceğim bir şey yok, ama yarın yeniden gelmeyi unutmayın."

Çok hızlı dolaşamayan Bayan Yağmur Londra'ya ancak öğleden sonra varabilmiş.

"Bir emrin var mı?" demiş kadın.

"Bugün için bir isteğim yok, ama yarın yeniden gelmeyi unutmayın," diye cevap vermiş Pierrot.

XV

Dük Guillaume Caen'de bıraktığı karısı Prenses Mathilde'e hayranmış. Her hafta ona bir ekspres yol-
luyormuş fakat kurye geri gelene kadar aradan sekiz
gün geçtiği için hiçbir zaman taze haberlere sahip

olamıyormuş. Pierrot gidip o yüce prensi bulmuş ve ayaklarına kapanarak şöyle demiş:

“Efendim, emrimde sizinkinden çok daha becerikli bir kurye var. Eğer benden yararlanmak isterse-
niz Caen’deki sarayınızda neler olduğunu size gün-
begün bildirebilirim.”

Prens, Pierrot’nun hizmetini denemeyi memnuniyetle kabul etmiş. Ertesi gün olur olmaz Bay Rüzgâr bir önceki günle aynı saatte koşup gelmiş. Pierrot onu hemen Caen’e yollamış ve kısa bir süre sonra düşesin sabahleyin yaptıklarının tümünü öğrenmiş. Tüm detayı Dük Guillaume’a iletmış. Adam, daha sonra Pierrot’nun dediklerini doğrulayan mektuplar ve kuryeler geldiğinde çok şaşırmış. Prens böylesi becerikli ve hızlı bir elçiyi himayesi altına almak iste-

miş. Ona şatoda kalacak bir yer vermiş ve Pierrot'dan şüphe etmeden ondan her gün yararlanmış. Diğer beyler de karılarının ne yaptıklarını öğrenmek için ona başvuruyorlarmış. Birkaçı beklediklerinden daha fazlasını öğrenmiş ve Dük Guillaume kadar iyi birer koca olmadıklarından eski posta sistemine geri dönmek için çabucak bu hızlı mesajlardan vazgeçmişler. Pierrot bu meslekten çok para kazanmış. Annesiyle babasına göndermek üzere yüz bin ekü biriktirmiş. Onlardan ülkesinde satılacak ilk şatoyu satın almalarını rica etmiş. Marguerite'e de oldukça sevecen bir mektup yazmış. Mektupta Jasmin gibi şövalye olması için çok az kaldığını söylüyormuş.

Dük Guillaume en sonunda İngiltere krallığıyla ödüllendirilmiş ve tam da zaferlerinin tadını çıkarmaya hazırlanırken Danimarkalıların ve Saksonların ona çok büyük bir donanma gönderdiğini öğrenmişler. Derhal geniş çapta savunma hazırlıkları yapılmış ve düşmanın İngiltere'ye inmesine karşı koymak için ordular bir araya getirilmiş. Pierrot, kralı bulmaya gitmiş.

"Haşmetlim, boşu boşuna paranızı harcayıp askerlerinizi yormayın. Sizi Saksonlardan ve Danimarkalılardan, orduları sahilde görünmeden ve sizin bir tek gemiye bile ihtiyacınız kalmadan kurtaracağım."

"Sen öyleyse küçük bir büyücü olmayasın?" demiş prens gülerek.

"Hayır haşmetlim, ben iyi bir Hristiyan'ım. Bana

güvenin, yirmi dört saat içinde hiç düşmanınız kalmayacak."

"Pekâlâ, emir vermeden ve savaş hazırlıklarımı yapmadan önce yirmi dört saat kadar bekleyeceğim."

Ertesi sabah erkenden Pierrot penceresinde Bay Rüzgâr'ın yolunu beklemeye koyulmuş. Derken son sürat koşarak geldiğini görmüş:

"Dinlenmekle vakit kaybetmeyin, Danimarkalılarla Saksonların yanına gidin. Tüm gücünüzle gemilerine üfleyin. Onları denizin her bir tarafına dağıtın. İngiltere'ye yavaşmalarına engel olun, ama elinizden geldiğince az insan boğulsun."

"İşte bu en azından güzel bir haber," demiş Bay Rüzgâr. "Gerektiği gibi borcumu ödeyebileceğim."

Bunun üzerine ok gibi yerinden fırlamış. Yanaklarını şişirmiş, dalgaları dağlar kadar yükseğe kaldırmış ve bir saate kalmadan Danimarka ve Sakson ordularını dağıtıp yok etmiş. Bir kurye haberi aynı akşam saraya getirmiş. Kral öylesine mutlu olmuş ki Pierrot'yu öpmüş ve şüphesiz ona harika bir ödül verecekti ki prensin odasına üstü başı toz içinde başka bir kurye girmiş. Adam, Cornouailles eyaletinin ayaklandığını ve aşırı kalabalık bir ordunun Londra şehrini ele geçirmek için ilerlediğini söylemiş. Kral

trompetleri çaldırmış. Bütün beyler silahlarını alıp atlarına binmişler. Şehirden çıkmış ve bir ovada düşmanın karşısında savaş durumuna geçilmiş. Cornouailles ülkesinin halkı vahşi çılgınlık atan ve herkesi boğazlamak isteyen acımasız

insanlarmış. Büyük Guillaume, gözüpek biri olmasına rağmen, endişe duyuyormuş. Tam teslim olacağı sırada yanında siyah bir zırh giymiş ve siperi inik bir atlı dikkatini çekmiş.

"Siz de kimsiniz? Ve neden benim bu kadar yakınım da duruyorsunuz?" demiş o atlıya.

"Ben majestelerinin hiz-

metkârlarından biriyim," diye cevap vermiş kara atlı. "Size göz kulak olmak ve zafer kazandırmak için geldim."

"Peki ya bu arkanızdaki garip insanlar da kim? Uçuşan mantoya sarınmış bu kocaman yaratık kim? Ya gökkuşağı renklerindeki eşarbıyla ağlayan şu kadın?"

"Biri binicilik öğretmenim, diğeri de hizmetçim. Az sonraki kurtuluşumuzu onlara borçlu olacağız."

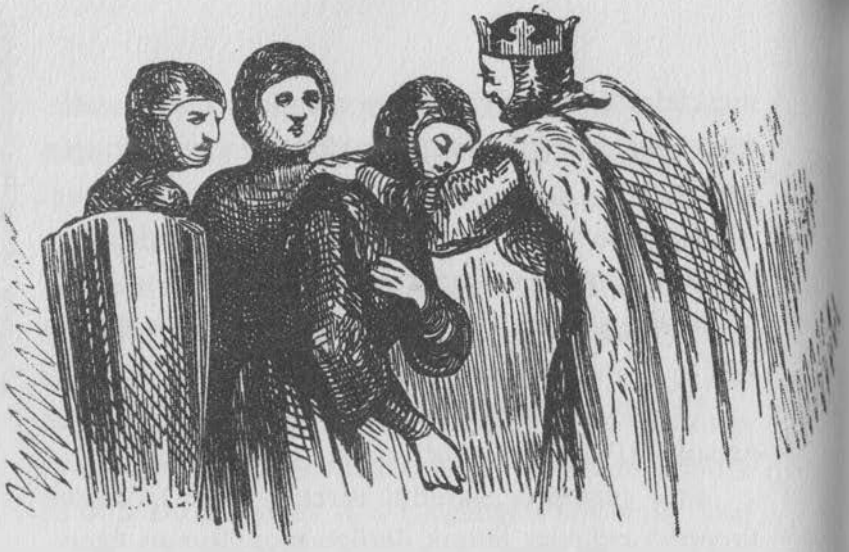
Kral çarpışma işaretini vermiş. Düşman tüyler ürpertici çılgınlık atarak ilerliyormuş. Bunun üzerine kara atlı arkasındaki iki kişiye dönmüş ve onlara şöyle seslenmiş:

"Görevinizi yapın!"

O anda bu iki garip kişinin olağanüstü bir yükseliğe yükseldiğini görmüşler.

Normandiya ordularını rahatsız etmeden düşmanların yüzüne korkunç bir rüzgâr esmiş, şiddetli bir yağmur onları iliklerine kadar ıslatmış. Asilerin arasında kargaşa olmuş. İlk şokla bozguna uğramışlar. Savaşın ortasında kral kara atlının düşmanlarla güçlü kılıç darbeleriyle savaştığını ve cesur bir adama benzediğini fark etmiş. İsyancıların on bini öldürülmüş, geri kalanı da kaçmış. Kral kara atlıyı çağırmış ve tüm saray erkânı huzurunda ona şöyle demiş:

"Genç yabancı, bugünün başarısını size borçluyum. Şimdi lütfen bana ne sıkıntınız varsa söyleyin

ve böylesine büyük bir hizmet karşılığında benden ne dilerseniz onu size hemen sağlayayım."

Bunun üzerine kara atlı miğferinin siperini kaldırmış ve Pierrot ortaya çıkmış.

"Haşmetlim, ben sizin elçiniz Pierrot'yum. Madem ki önemsiz hizmetlerimi ödüllendirmeyi bu kadar istiyorsunuz öyleyse bana soyluluk belgesi verin ve beni şövalye yapın," demiş.

Kral Pierrot'nun boynuna sarılmış ve onu şövalye yapmış. Şatoya dönerken soyluluk belgelerini yazmış ve Pierrot'nun adı Şövalye Pierre olmuş.

"Şimdi haşmetlim, eğer majesteleri beni dünyanın en mutlu adamı yapmak istiyorlarsa artık bağımlı olmadığım Bay Baron'a kızı Marguerite'i bana vermesini söylemeleri yeter. Böylesine güzel bir birlikteliği istemek için yeterince zenginim."

Fatih Guillaume, Marguerite'i Bay Baron'dan istemiş ve düğün masrafları için de Pierrot'ya 100 bin lira vermiş. Şövalye kraldan izin istemiş ve ülkesine bincilik öğretmenleri ve yeni servetine yaraşır bir sürü şeyle dönmüş. Bayan Baron Pierrot'yu Marguerite'le evlendirmiş ve düğün şatoda muhteşem bir şekilde kutlanmış. Şövalye Pierre daha sonra Jean-Pierre'in Londra'dan gelen parayla satın aldığı bir bölgeye çekilmiş. Bay Rüzgâr ve Bayan Yağmur genç çifte düğün hediyesi vermek istemişler. Şövalye, Bay Rüzgâr'dan karısını yirmi sene sonra da tıpkı düğün günündeki kadar güzel görmesini sağlayacak yıldızlı bir yüzük almış. Bayan Yağmur ise Marguerite'in boynuna kocasını her zaman genç ve sevimli görmesini sağlayacak sihirli bir kolye takmış.

Değerli hediyelerin ardından Rüzgâr ile Yağmur'u mahkûm olarak tutmak hoş olmayacakmış. Onlara çiftliğin kapılarını ve sarnıcın kapağını açmışlar. Biri Güney Dağı'na, diğeri de batıdaki mağarasına geri dönmüş. İngiltere'ye karşı özel bir ilgileri olduğundan, Kral Guillaume'un artık onların hizmetine ihtiyacı olmamasına rağmen o sıralarda Manş'ın üstünden tekrar tekrar geçmeyi alışkanlık haline getirmişler. İşte Londra'da kauçuk paltolar giyilmesi ve bir İngiliz'in asla şemsiyesiz dolaşmaması buradan gelmektedir.

Yeni evliler birbirlerini çok seviyorlarmış, sadece bir kez kavga etmişler oda o gün sihirli yüzükle kol-yeyi takmayı unuttukları için olmuş. Marguerite kendini her gün iyi hissediyor, şövalye de karısına hep âşık kalıyormuş. Bir sürü çocukları olmuş. İşte Aşağı Brötanya'nın büyük ve soylu Pierrot de la Pierre ailesi onlardan gelmektedir.

